

Bích Ngọc
(Sưu tầm và biên soạn)

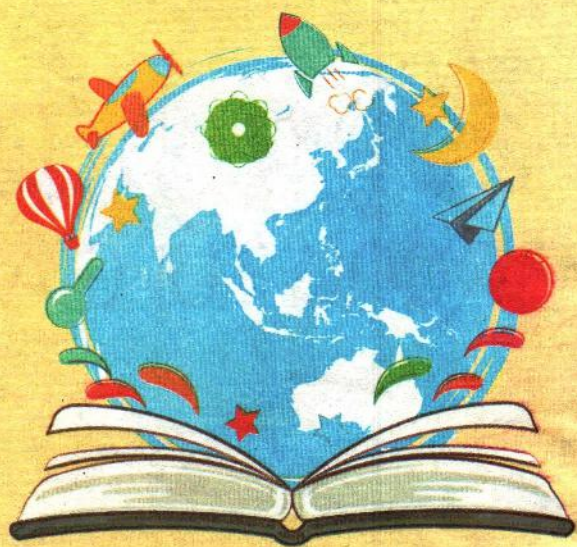
NHỮNG CÂU CHUYỆN HAY NHẤT
DÀNH CHO THIẾU NHI

Kho báu TRONG TÚI GIẤY

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Lời nói đầu

Các em ạ, chúng ta không thể lựa chọn nơi sinh ra nhưng có thể lựa chọn cho mình cách sống nhiệt thành, bao dung, yêu thương không vụ lợi, rèn luyện cho mình ý chí vượt qua nỗi bất hạnh, khổ đau. Trong cuộc sống, có những khoảnh khắc mà chúng ta vô tình đi lướt qua những tình cảm chân thành mà người khác trao tặng. Nếu biết nhận ra, nó sẽ làm cho cuộc sống của chúng ta có ý nghĩa hơn rất nhiều.

Vì lẽ đó, chúng tôi sưu tầm và biên soạn cuốn sách “Kho báu trong túi giấy” với mong muốn mỗi câu chuyện như một hạt giống nhỏ gieo vào tâm hồn các em những niềm tin cuộc sống.

Thông qua mỗi câu chuyện ngắn dung dị nhưng sâu sắc, các em có thể sẽ ngạc nhiên khi gặp hình ảnh của mình, kỷ niệm vô tình ngủ quên, những cảm xúc nho nhỏ hay những điều các em từng trải qua trong cuộc sống.

Hวัง vọng, những điều ngọt ngào trong từng câu chuyện sẽ giúp các em thêm yêu thương và trân trọng tình cảm của người thân, bạn bè và những người xung quanh mình, hẳn nhiên đây chính là những kho báu nhỏ và vô giá nhất mà chúng tôi gửi gắm trong từng trang giấy.

Thân gửi tới các em những “kho báu” của cuộc sống vô tận này!

Tác giả

Chiếc kẹp tóc

Quốc vương nọ có bảy người con gái vô cùng xinh đẹp. Bảy cô công chúa là niềm kiêu hãnh của ông. Mái tóc dài đen nhánh của họ được thần dân trong vương quốc vô cùng ngưỡng mộ nên quốc vương tặng cho mỗi cô một trăm cái kẹp tóc thật đẹp.

Một buổi sáng, cô công chúa cả tỉnh dậy, lấy lược chải tóc như mọi khi thì phát hiện mình bị thiếu một cái kẹp. Thế là cô lên qua phòng công chúa thứ hai lấy trộm một cái.

Cô công chúa thứ hai thấy mình thiếu mất một chiếc liền qua phòng cô công chúa thứ ba lấy trộm một cái để bù vào cho đủ

100 cái. Cô công chúa thứ ba phát hiện ra mình bị thiếu một cái kẹp tóc cũng chạy qua phòng cô công chúa thứ tư lấy trộm một cái. Và như thế, đến công chúa thứ bảy. Cô công chúa không lấy trộm của ai nên chỉ có 99 cái kẹp tóc mà thôi.

Ngày hôm sau, hoàng tử nước láng giềng bắt ngờ đến thăm hoàng cung. Chàng nói với Quốc vương:

- Hôm qua con chim của thần đã tha về một chiếc kẹp tóc, thần nghĩ cái này có lẽ là của một trong số các công chúa. Và đây có lẽ là một mối lương duyên kỳ diệu. Không biết vị công chúa nào đã làm rơi cái kẹp tóc này?

Các cô công chúa nghe đến đây đều nhủ thầm trong bụng: “Là tôi, là tôi đây này”. Nhưng trên đầu ai cũng đầy đủ 100 cái kẹp tóc nên không ai dám lên tiếng. Lúc này, công chúa thứ bảy mới nói:

- Con bị mất một chiếc kẹp, cha ạ!

Thì ra, vì thiếu một chiếc kẹp nên mái tóc dài xinh đẹp của cô đành xõa xuống. Hoàng tử thần thờ nhìn ngắm cô công chúa xinh đẹp.

Thế là hoàng tử đã kết duyên cùng công chúa thứ bảy và họ có một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi.

Sinh nhật Nguyên, bố mẹ mua một món quà rồi nhờ dịch vụ mang đến trường tặng, không quên gửi theo một bó hoa và ít bánh kẹo để Nguyên mời thầy cô và các bạn. Đã lên lớp Năm, là “anh cả” của trường rồi nên Nguyên không còn thích làm sinh nhật ở nhà như những năm trước nữa.

Chiều về, cả bố và mẹ đều để ý tìm nhưng không thấy Nguyên để món quà ở đâu. Con robot có điều khiển từ xa là món quà mà cậu ao ước bấy lâu, không có lý nào cậu lại không thích. Mẹ còn phát hiện ra, từ lúc đi học về Nguyên luôn nhàu mảy như có chuyện gì. Nguyên đắm chiều cả trong lúc đọc sách. Cậu có vẻ không tập trung nên quyển sách rất lâu không được giở sang trang sáu. Quả thật, cậu dứt khoát gấp sách lại, xuống bếp với bố mẹ. Coi bộ cậu đang rất muốn được nói chuyện, được chia sẻ gì đó. Chuyện gì đã xảy ra trong ngày cậu tạm biệt tuổi cũ? Món quà ấy đã không còn là thứ cậu ao ước?

Bố cậu hỏi:

- Hôm nay sinh nhật vui không con?
- Dạ vui, các bạn ăn bánh xong khát nước quá trời, con phải xuống sân trường bưng cả bình nước to lên lớp cho các bạn uống.
- Con có thích món quà bố mẹ tặng không?

Nguyên hơi sững người, đưa mắt nhìn bố, nhìn mẹ, có vẻ sợ hãi.

- Con thích chứ? - Bố hỏi lại.

-Vâng - Giọng cậu đã trầm xuống, nụ cười cũng không còn thấy trên môi. Mẹ bồn chồn:

- Có chuyện gì à?

- Hoa con tặng cho cô giáo, bánh kẹo con chia cho các bạn trong lớp. Còn quà...

Nguyên khịt mũi, nhìn bố mẹ lần nữa

- ... hôm nay cũng là sinh nhật của Hoài Nam...

Bố nhìn mẹ, chuyện nhà bạn Hoài Nam bố mẹ cũng biết. Ba cậu bé ấy qua đời vì bệnh nặng khi tụi trẻ đang học lớp Ba. Năm ấy, bố còn thuê một chiếc xe ô tô cho các bạn đến chia buồn với Nam. Mẹ và các phụ huynh khác đã bật khóc khi thấy trong ngôi nhà nhỏ chỉ có duy nhất một cái giường, ngoài mấy cái đinh treo vài bộ quần áo không có đồ đạc gì đáng giá. Ba năm qua, hẳn người mẹ yếu đuối ấy phải cố gắng lắm mới có thể cho con tiếp tục đến trường...

Mẹ hỏi nhỏ:

- Thế... bạn ấy có nhận không?

- Con với các bạn nói mãi bạn ấy mới nhận.

Bố xoa đầu Nguyên, còn mẹ thì gật gù:

Con giỏi lắm. Cảm ơn con vì đã thay bố mẹ tặng quà cho Hoài Nam!

Cách đây không lâu, tôi cùng cậu con trai tình cờ đứng cạnh hai bà cháu nọ trong công viên thành phố. Gương mặt cô bé ấy lấm tấm những vết tàn nhang và đỏ ửng dưới ánh nắng mặt trời. Xung quanh chúng tôi là những đứa trẻ đang xếp hàng lần lượt chờ họa sĩ vẽ họa tiết trên má và đeo cho chiếc móng cọp lạ mắt để hóa trang như những chiến binh da đỏ.

Chợt một cậu bé trong hàng nói to: “Mặt nhiều tàn nhang thế còn chỗ đâu mà vẽ!”. Cô bé liếc nhìn xung quanh và gục đầu vào người bà, thút thít khóc vì tủi thân.

Bà quay người lại ôm cô bé, rồi khẽ dỗ dành: “Bà rất thích những nốt tàn nhang trên má cháu”.

- Nhưng cháu thì không - Cô bé càng khóc to.

Bà đưa tay vuốt nhẹ má của cô bé và dịu dàng bảo: “Hồi bé bà cũng ao ước có tàn nhang trên má đấy. Có tàn nhang như vậy nhìn đẹp lắm!”.

Cô bé ngược lên hỏi: “Thật không bà?”.

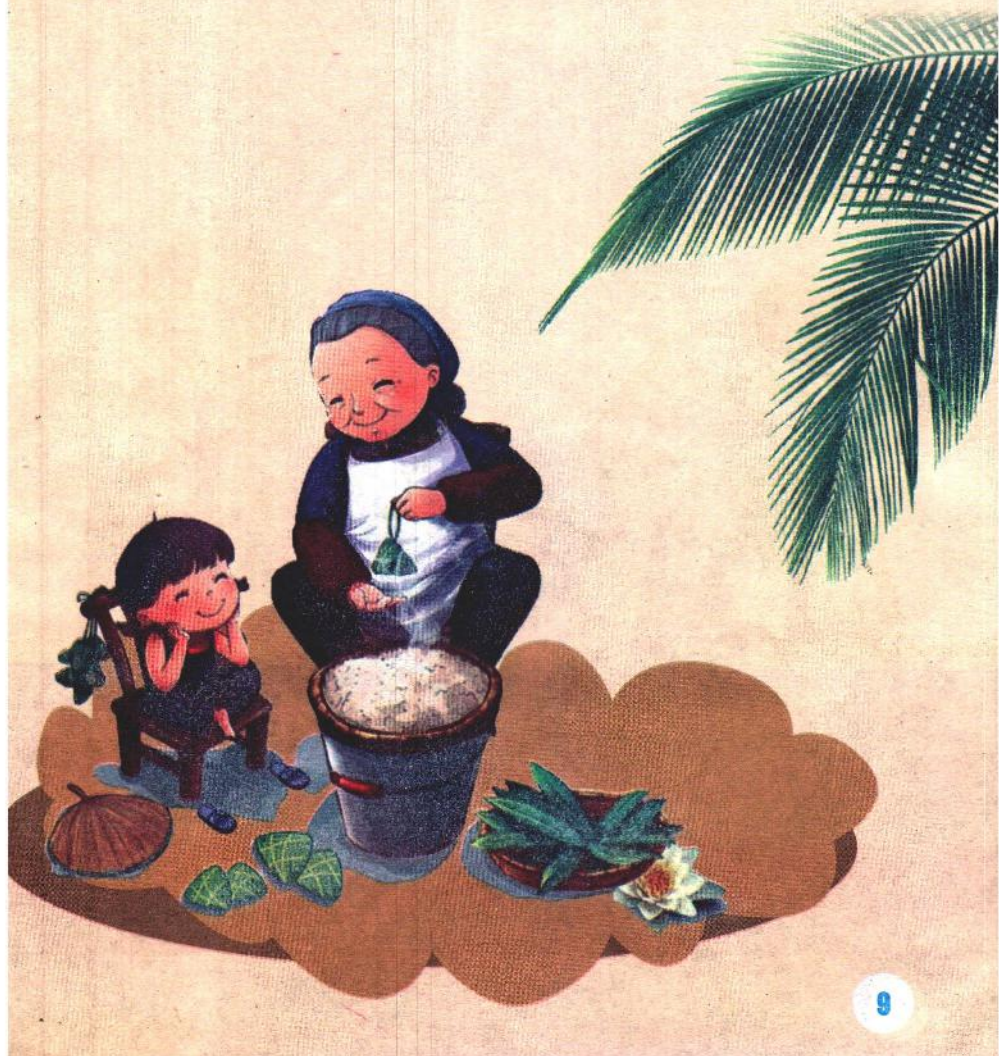
- Đương nhiên rồi - Bà cô bé đáp.

- Không thì cháu thử nói bà nghe, có cái gì đẹp hơn tàn nhang nào?

Cô bé chăm chú nhìn gương mặt tươi cười của bà, rồi thắm thì trả lời: “Những nếp nhăn trên khuôn mặt của bà”.

Tôi thật ngạc nhiên và lặng người xúc động khi nghe câu nói dường như không phải của cô bé. Có một điều gì đó sâu sắc đã khởi sinh trong tôi. Nếu tôi biết nhìn người khác bằng đôi mắt yêu thương, thì tôi sẽ không thấy sự thiếu sót hay nhược điểm của họ mà chỉ thấy vẻ đẹp tỏa sáng từ trong tâm hồn họ.

Tôi được tặng một chiếc xe đạp leo núi rất đẹp nhân dịp sinh nhật của mình. Trong một lần tôi đạp xe công viên chơi, một cậu bé cứ quần quanh ngắm nhìn chiếc xe với vẻ thích thú và ngưỡng mộ thực sự.

- Chiếc xe này của bạn đấy à? - Cậu bé hỏi.

- Anh mình đã tặng nhân dịp sinh nhật của mình đấy! - Tôi trả lời, không giấu vẻ tự hào và mãn nguyện.

- Ô, ước gì tôi... - Cậu bé ngập ngừng.

Dĩ nhiên là tôi biết cậu bé đang nghĩ gì rồi. Chắc chắn cậu ấy ao ước có được một người anh như thế. Nhưng câu nói tiếp theo của cậu bé hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

- Ước gì tôi có thể trở thành một người anh như thế! - Cậu ấy nói chậm rãi và gương mặt lộ rõ vẻ quyết tâm. Sau đó, cậu đi về phía chiếc ghế đá sau lưng tôi, nơi một đứa em trai nhỏ tật nguyền đang ngồi và nói:

- Đến sinh nhật nào đó của em, anh sẽ mua tặng em chiếc xe lăn lắc tay nhé!

Taichi bồn chồn đứng trên sân ga chờ ông nội. Bỏ mẹ bận đi làm nên chỉ đủ thời gian đưa em ra ga chờ ông đáp tàu lửa đến rước về nghỉ hè ở vùng trung du. Taichi không phải đợi lâu, chỉ lát sau, đã thấy ông xuất hiện từ xa, trên người là chiếc áo lông to xù. Em hớn hờ chạy đến ôm lấy cổ ông, rồi cả hai ông cháu cùng vào xếp hàng mua vé về nhà ông.

Không ngờ, khi đến lượt mình mua rồi, ông mới nhớ đã bỏ quên ví trên chuyến tàu vừa đi ban nãy. Ông lúng túng không biết làm sao, lục tung tất cả các túi trên người đến nỗi vã cả mồ hôi trong khi ngoài trời lạnh buốt vì có bão tuyết. Cuối cùng, ông đành phải mượn cô bé bán vé 50 đôla để mua vé tàu và hứa sẽ trả lại cho cô ngay hôm ấy (ở Nhật Bản, mọi người luôn dành cho người già sự tôn kính đặc biệt nên cô nhân viên tin lời ông và cho mượn tiền mua vé).

Một tiếng sau, tàu đến quê nhà ông ở vùng trung du. Nhưng nào đã xong, hai ông cháu phải đi bộ hơn 15 phút trong thời tiết khắc nghiệt mới về tới nhà. Người mệt mỏi, ướt sũng, nhưng điều đầu tiên ông làm là tới ngay ngăn bàn lấy ra một ít tiền rồi bảo:

- Bây giờ, ông phải đi ngay cháu ạ. Cháu cứ ở nhà chờ ông nhé.

- Ông ơi, cháu đói lắm - Taichi rên rỉ.

- Ông ở nhà làm bánh nướng cho cháu ăn đi! Ba ngày nữa, thế nào mình cũng quay trở lại ga mà. Khi đó ông trả tiền cũng được.

Khoác vào người chiếc áo choàng, người ông 60 tuổi đặt tay lên vai cháu, nhẹ nhàng giải thích:

- Cháu này, đêm nay ông phải tới ga trước khi quây vé đóng cửa. Đây không phải là chuyện tiền bạc, mà là danh dự của con người. Ông đã hứa với cô bán vé sẽ trả lại tiền vào ngày hôm nay, và một khi đã hứa thì chúng ta phải luôn giữ lời, cháu ạ.

Văn rất thích xem những bộ phim có cảnh cả nhà cùng tổ chức sinh nhật cho một ai đó. Tất cả mọi người ngồi xung quanh, trên bàn có những ngọn nến lung linh được cắm vào đĩa bánh có đủ màu sắc. Văn chưa bao giờ được tổ chức sinh nhật. Mà ở quê cũng chưa ai tổ chức cả. Trong đầu cậu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Trưa nay đi học về, Văn tới hỏi mẹ về ngày sinh của từng người. Văn lấy bút ghi. Văn sinh vào tháng bảy, còn bố vào tận tháng chín. Chỉ có mẹ sinh vào tháng ba. “Đúng rồi! Minh sẽ tổ chức sinh nhật cho mẹ” - Văn reo lên như vậy. Nhưng Văn chưa biết tổ chức sinh nhật cho mẹ như thế nào. Nếu tổ chức như trong phim thì tiền đâu mua nến và bánh. Chắc chắn mẹ sẽ không cho Văn đâu. “Không! Nhất định không được cho mẹ biết việc này. Phải giữ bí mật!”. Văn nhủ thầm.

Buổi sáng hôm sau, Văn dậy thật sớm rồi vào bếp quan sát mẹ luộc khoai, nấu cám lợn. Văn nhìn thật kỹ. Đến khi mặt trời nhô lên khỏi lũy tre, thì cũng là lúc mẹ mang gánh ra đồng. Văn bắt đầu “thi hành” nhiệm vụ của mình. Văn sẽ luộc khoai tặng mẹ. Trước tiên cậu vào bếp lấy rổ, lúi húi chọn những củ khoai to nhất sau đó Văn bắc nồi lên bếp, rửa sạch khoai rồi cho từng củ vào và đổ nước. Trong lúc chờ khoai chín, Văn ra ngoài quét dọn, nhổ cỏ trong vườn.

Đến trưa mẹ về, mẹ rất ngạc nhiên vì hôm nay ngõ vườn, nhà cửa sạch sẽ vô cùng. Vừa thấy mẹ ngoài ngõ, Văn đã reo lên sung sướng:

- A! Mẹ đã về!

Rồi Văn chạy ra nắm tay mẹ cùng vào nhà. Mẹ Văn chẳng hiểu gì cả nhưng rất cảm động. Văn bảo mẹ nhắm mắt lại. Mẹ làm theo. Văn vào bếp bung đĩa khoai ra rồi bảo mẹ mở mắt. Bây giờ thì mẹ Văn ngạc nhiên lắm, liền hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì mà con giỏi vậy?

Văn chậm rãi:

- Hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ. Con không có tiền để tổ chức cho mẹ như trong phim. Con... Con...

Mẹ Văn chợt ồ lên. Mẹ ôm Văn vào lòng. Mẹ lấy khoai bóc vỏ để hai mẹ con cùng ăn. Mặc dù, khoai có củ vẫn còn sống sượng nhưng mẹ vẫn thấy ngon đến lạ. Mẹ ôm Văn bảo: “Món quà của con rất đặc biệt. Mẹ cảm ơn con!”.

Tự nhiên Văn thấy vui vui và tự nhủ mình phải làm được nhiều việc tốt hơn nữa để giúp mẹ.

Tại một trang trại nhỏ ở miền núi xa xôi thuộc miền Đông bang Kentucky, có hai ông cháu nọ sống cùng nhau. Mỗi buổi sáng, người ông thường thức dậy rất sớm để đọc sách. Đứa cháu cũng bắt chước ông, cũng cố gắng đọc sách đều đặn mỗi ngày. Rồi một ngày, cậu bé hỏi ông:

- Ông ơi, cháu cũng thử đọc sách như ông, nhưng cháu không hiểu gì cả. Hoặc là có những đoạn cháu hiểu, nhưng khi gấp sách lại là cháu quên ngay. Thế thì đọc sách có gì tốt đâu mà ông đọc thường xuyên thế ạ?

Ông cụ lúc đó đang bỏ than vào lò, quay lại nhìn cháu và khẽ nói:

- Cháu hãy đem cái giỏ đựng than này ra sông và mang về cho ông một giỏ nước nhé!

Cậu bé làm theo lời ông. Nhưng tất nhiên toàn bộ nước đã chảy ra khỏi giỏ trước khi cậu bé quay về đến nhà.

Nhìn thấy cái giỏ, ông cụ cười vang và nói:

- Nước chảy hết mất rồi! Có lẽ lần sau cháu sẽ phải đi nhanh hơn nữa!

Rồi ông bảo cậu bé quay lại sông để lấy giỏ nước khác.

Lần này cậu bé cố chạy nhanh hơn, nhưng lại một lần nữa, khi cậu về đến nhà thì cái giỏ đã trống rỗng. Thờ không ra hơi, cậu nói với ông:

- Đựng nước vào cái giỏ là điều không thể.

Nói rồi cậu đi lấy một chiếc xô để múc nước. Nhưng ông cụ ngăn lại:

- Ông không muốn lấy một xô nước. Ông muốn lấy một giỏ nước cơ mà! Cháu có thể làm được đấy, chỉ có điều cháu chưa cố hết sức thôi!

Rồi ông lại bảo cháu mình ra sông lấy nước một lần nữa. Vào lúc này, cậu bé đã biết rằng không thể đựng nước vào giỏ được nhưng cậu không muốn cãi lời ông, đồng thời cho ông thấy rằng dù cậu có chạy nhanh đến đâu, nước cũng sẽ chảy hết ra khỏi giỏ trước khi cậu về đến nhà. Thế là cậu bé lại lấy nước, lại chạy nhanh hết sức, và khi về đến chỗ ông, cái giỏ lại trống rỗng.

- Ông xem này - Cậu bé thở hổn hển nói:

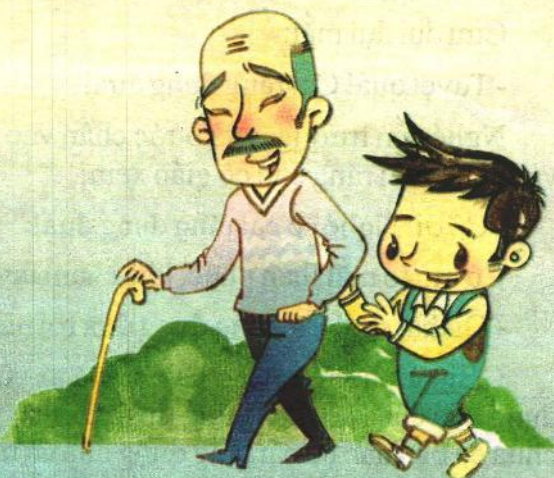
- Thật là vô ích!

- Cháu lại nghĩ nó là vô ích ư? - Ông cụ mỉm cười hiền từ.

- Cháu thử nhìn cái giỏ xem!

Cậu bé nhìn vào cái giỏ, và lần đầu tiên cậu nhận ra rằng cái giỏ trông khác hẳn ban đầu. Nó không còn là cái giỏ than đen bẩn nữa, mà đã được nước rửa sạch sẽ.

- Cháu của ông, đó là những gì diễn ra khi cháu đọc sách. Có thể cháu không hiểu hoặc không nhớ được mọi thứ, nhưng khi cháu đọc, sách sẽ thay đổi cháu từ bên trong tâm hồn, như nước đã làm sạch giỏ than kia vậy.

Một sự kiện lớn đang diễn ra với Nghé. Nghé có một cái răng hơi lung lay một tí. Mẹ bảo Nghé sắp thay răng rồi đó. Nghé rất hồi hộp về chuyện mình sắp thay răng, vì Nghé chưa bao giờ trải qua chuyện này hết mà! Nghé nghĩ, thay răng hẳn là một chuyện rất trọng đại.

Nghé gặp Miu Miu bèn nhe răng ra chỉ cho Miu Miu thấy:

- Nhìn này! Nghé có cái răng đưng đưa!

-Ồ thích nhì! Cái răng đưng đưa!

Nghé chạy vào phòng, mở tủ đồ chơi. Bạn Cừu bông đang ngủ mơ, bật dậy vì chói mắt, giật mình khi bắt gặp ngay hàm răng Nghé đang chìa vào:

- Cừu Bông ơi! Nghé có cái răng đưng đưa này!

Cừu dụi dụi mắt:

- Tuyệt quá! Cái răng đưng đưa!

Nghé đến trường, vừa bước chân vào lớp, Nghé đã há miệng và chỉ vào cái răng cho cô giáo xem:

- Cô ơi! Nghé có cái răng đưng đưa!

Cô mở to mắt thán phục, khẽ chạm tay vào răng Nghé:

- Ôi thật sao! Cái răng đưng đưa rồi này!

Cả ngày hôm đó các bạn ở lớp ai cũng được xem cái răng đưng đưa của Nghé, ai cũng thích mê lên và ghen tị với Nghé. Vì chưa có bạn nào có cái răng đưng đưa cả mà.

Đi học về, Nghé định khoe với mẹ về cái răng đung đưa thì mẹ mỉm cười:

- Sáng nay con đã chỉ cho mẹ thấy rồi mà!

Nghé mắc cỡ quá. Vì vui quá nên Nghé quên mất là đã khoe cái răng với mẹ rồi.

Buổi tối khi đi ngủ, Nghé vẫn rất hào hứng về cái răng. Nghé nằm sấp rồi nằm ngửa lăm bằm:

- Cái răng đung đưa, cái răng đung đưa, cái răng đung đưa...

Mẹ đến bên cạnh từ lúc nào, nhìn Nghé âu yếm:

- Con thích cái răng đung đưa lắm hả?

- Dạ!

- Sao vậy?

- Vì răng đung đưa là sắp thay răng, là sắp lên lớp một, sắp thành người lớn rồi!

- Ừ con của mẹ sắp thành người lớn rồi!

Nghé toét miệng cười sung sướng. Mẹ mỉm cười nói tiếp:

- Mà “người lớn” quên mất việc cần làm rồi!

Nghé nhìn mẹ ngơ ngác. Mẹ chỉ tay vào hàm răng của Nghé:

- Quên đánh răng trước khi đi ngủ!

Nghé cười hì hì. Mà nghĩ về cái răng đung đưa mà Nghé quên mất những cái răng không đung đưa rồi. Tất cả răng, kể cả cái răng đung đưa đều cần phải được chải sạch sẽ trước khi đi ngủ mà.

Chuyện nhà Rùa

Một hôm, gia đình Rùa và những người bạn quyết định đi picnic. Với bản tính chậm chạp của mình, chúng mất bảy năm để chuẩn bị mọi thứ và lên đường. Nhưng như vậy nào đã xong, chúng mất thêm hai năm nữa để tìm ra chỗ cắm trại như ý, rồi thêm sáu tháng mới dọn dẹp và bày biện xong đồ đạc.

Nhưng rồi, nhóm Rùa phát hiện ra rằng chúng đã quên mang theo muối.

- Một chuyến picnic mà không có muối thì chẳng còn gì là thú vị. Làm sao để ăn trái cây hay ăn bánh mỳ đây chứ? - Chúng ngán ngẩm bảo nhau vậy.

Sau hơn một tháng tranh cãi, cuối cùng Rùa Nhí - một chú Rùa nhỏ nhất, nhanh nhẹn nhất được giao nhiệm vụ quay về nhà lấy muối.

Vừa nghe vậy Rùa Nhí đã giãy nảy từ chối. Chú run rẩy thân hình trong chiếc vỏ, lắc đầu nguầy nguậy tỏ ý không đồng tình.

Nhưng rốt cuộc, trong sự thuyết phục của tất cả mọi người, Rùa Nhí cũng đồng ý đi về nhà lấy muối với một điều kiện: Cả nhóm rùa ở lại không được phép ăn bất cứ thứ gì trước khi chú quay lại.

Họ nhà Rùa đành phải đồng ý và Rùa Nhí bắt đầu lên đường.

Nhưng rồi đã ba năm trôi qua mà Rùa Nhí vẫn chưa quay lại.
Rồi năm năm... chín năm, rồi mười bảy năm...

Cuối cùng Rùa bô lão không thể nhịn đói được nữa, bèn cắn một miếng bánh sandwich cho đỡ đói.

Đúng lúc đó, Rùa Nhí - giờ đã già và gầy đi nhiều hơn mười bảy năm vắng mặt đột ngột thò đầu ra từ một lùm cây, hét lên the thé:

Đó...đó...tôi biết mà! Tôi biết là mọi người sẽ không đợi mà sẽ ăn trước khi tôi quay lại mà. Thôi thôi, tôi không đi lấy muối nữa đâu...

Bắt đầu từ năm Đóm lên bảy, em Bống lên ba, mẹ thường xuyên cho hai đứa về quê những dịp nghỉ lễ, tết.

Về quê, vô vàn những trò chơi thả diều, bắt bướm, cưỡi trâu,... thú vị thì còn lại là... không thú vị. Một trong những điều không thú vị là bà ngoại luôn tìm mọi việc trong nhà để nhờ Đóm làm. Thậm chí có những việc Đóm chưa bao giờ làm, như việc chiều nay:

- Đóm giúp bà vo gạo nhé!
- Con không biết làm.
- Bà sẽ chỉ con làm.

Đóm im lặng trước sự kiên quyết của bà. Cậu định lơ đi nhưng bà nhắc:

- Đóm vào đong gạo, đi vo gạo với bà nào.

Đóm lưỡng lự đứng dậy. Sự tìm ra lý do, cu cậu mắt sáng rỡ:

- Ô, nhưng vo gạo là việc của con gái mà bà!

Cu cậu nhanh chóng lùi ra sau nhà khi bất ngờ tìm ra lý do để trốn việc. Bà nhìn Đóm lắc đầu rồi lẳng lặng đi vo gạo, nấu cơm.

Buổi tối, làng mất điện. Bà trải chiếu, đặt rô đậu nành luộc nóng hổi, thơm lừng xuống. Ánh trăng rải đều xuống sân rồi thêm nhà, ánh trăng cũng khiến khuôn mặt của mấy bà cháu rạng rỡ hơn. Bống và Đóm đương nhiên rất vui vì cảm giác như đang

dự một bữa tiệc nhỏ. Bữa tiệc giản dị, lạ lẫm có đậu luộc ngon và những câu chuyện cổ tích thú vị bà kể. Kể xong câu chuyện, bà mới âu yếm hỏi Đóm:

- Đóm này. Em Bống là con gái, lúc chiều em đã phụ bà nấu cơm. Và em Bống cũng đã ăn cơm rồi phải không?

Đóm ngoan ngoãn trả lời bà:

- Vâng ạ!

Bà tiếp tục:

- Còn Đóm là con trai, Đóm không vo gạo nhưng Đóm vẫn ăn cơm phải không?

Không một chút chần chừ, Đóm trả lời ngay:

- Vâng ạ!

- Thế mà sáng nay, Đóm bảo vo gạo là việc của con gái. Đóm thấy không, ai cũng phải ăn. Mà muốn ăn thì phải làm việc. Chiều nay Đóm không làm, bà buồn lắm đấy!

Bà nói xong rồi im lặng. Lúc này Đóm mới chợt dạ. Đóm nhìn bà và thấy thương bà quá. Một cảm giác áy náy dâng lên trong cậu. Đóm ngồi sát, dựa vào bà thì thầm:

- Ngày mai, con sẽ vo gạo, bà nhé!

Bà gật đầu cười hài lòng. Ba bà cháu lại tiếp tục thả hồn theo những câu chuyện cổ tích quen thuộc..

Kết bạn

Mày đầu năm học lớp 6, tôi bắt gặp Terri rụt rè ngồi nơi cuối phòng. Tôi tự hỏi tại sao trong ngày khai giảng mà bạn ấy lại mặc chiếc áo sơ mi kẻ ô và chiếc quần jeans đã cũ mềm như vậy. Bạn ấy còn để tóc dài, kiểu tóc đã lỗi thời và mang đôi giày màu đen cũng cũ kỹ. Tôi cứ ngồi nhìn bạn ấy, chẳng thể hiểu tại sao có người lại ăn mặc kỳ cục như vậy. Suốt năm học đó, Terri đã trở thành trò cười cho nhóm bạn gái chúng tôi.

Vào giờ giải lao hôm nọ, nhóm chúng tôi chơi trò “xin vâng” - một trò chơi rất được ưa thích khi đó. Người bị phạt phải trả lời “xin vâng” và phải thực hiện ba yêu cầu mà các bạn trong nhóm đưa ra. Không may làm sao, buổi chơi hôm đó chính tôi là người phải chịu phạt. Hình phạt của tôi là mời Terri đến nhà chơi vào thứ sáu tuần này. Tôi đã phản đối kịch liệt, cuối cùng, không còn cách nào khác, tôi đành trả lời “xin vâng!”.

Ngày hôm sau, làm ra vẻ thật tự nhiên, tôi bước tới hỏi thăm Terri vài câu rồi đưa ra lời mời một cách hơi hột, lòng chỉ thầm mong bạn ấy từ chối:

- Terri này, thứ sáu tuần này cậu có muốn ghé nhà mình chơi một lát không?

Terri ngược mắt nhìn tôi, có lẽ bạn ấy đang hết sức ngạc nhiên trước lời mời bất ngờ này. Nhìn sâu vào mắt tôi, Terri hỏi lại:

- Cậu mời mình đến nhà cậu chơi thật à? - Giọng điệu chân thành của Terri khiến tôi hơi chột dạ.

- Tất nhiên là nếu cậu đồng ý - Tôi giả bộ nhiệt tình.

Nghe những lời ấy, Terri nở nụ cười rạng rỡ. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bạn ấy cười tươi đến như vậy.

Tôi quay về chỗ ngồi của mình. Nhưng trái với cảm giác ban đầu, chẳng hiểu sao tôi cảm thấy có một niềm vui nào đó len lỏi trong lòng mình. Thay cho cảm giác chán chường khi nghĩ đến buổi chiều thứ sáu trước đó, tôi hồi hộp chờ đợi nó đến để được tiếp đón Terri.

Chiều thứ sáu, Terri đến nhà tôi với một bộ đầm màu hoa cà, tuy cũ nhưng rất sạch sẽ. Mái tóc dài của bạn ấy được tết thành hai bím hai bên, xinh xắn và rất dịu dàng. Hôm đó, chúng tôi chơi trò ghép hình, làm bánh và nói chuyện với nhau rất thoải mái. Terri còn chơi những bản nhạc cực hay từ cây đàn violon của mình. Chúng tôi vui chơi đến quên cả giờ giấc và chỉ tạm biệt nhau khi chuông đồng hồ đồ năm tiếng giòn giã. Khi đưa Terri ra cửa, tôi bỗng nhận ra mình thật sự thích làm bạn với bạn ấy. Kể từ đó, tôi phớt lờ mọi bình phẩm không hay của các bạn trong lớp về Terri để trở thành người bạn thân nhất của bạn ấy.

Sang học kỳ mới, cô giáo đề xuất lớp lập ra những đôi bạn vượt khó. Một bạn khá sẽ kèm một bạn chưa khá, cùng giúp nhau học tập lẫn sinh hoạt.

Ngân lén nhìn Minh, nhìn lại bảng điểm. Cậu ấy ở mức trung bình với điểm số khá đều nhau, Ngân biết, Minh đã cố gắng rất nhiều.

Mẹ nói, ngày bé Minh bị một tai nạn, cánh tay phải của cậu bị ảnh hưởng. Nhưng Minh viết khá đẹp. Nếu so với đám con trai thì Minh viết đẹp nhất, còn đẹp hơn một số bạn gái. Bị ảnh hưởng bởi tai nạn, Minh cũng không được nhanh nhẹn như các bạn.

- Nhưng đó là cậu bé tốt.

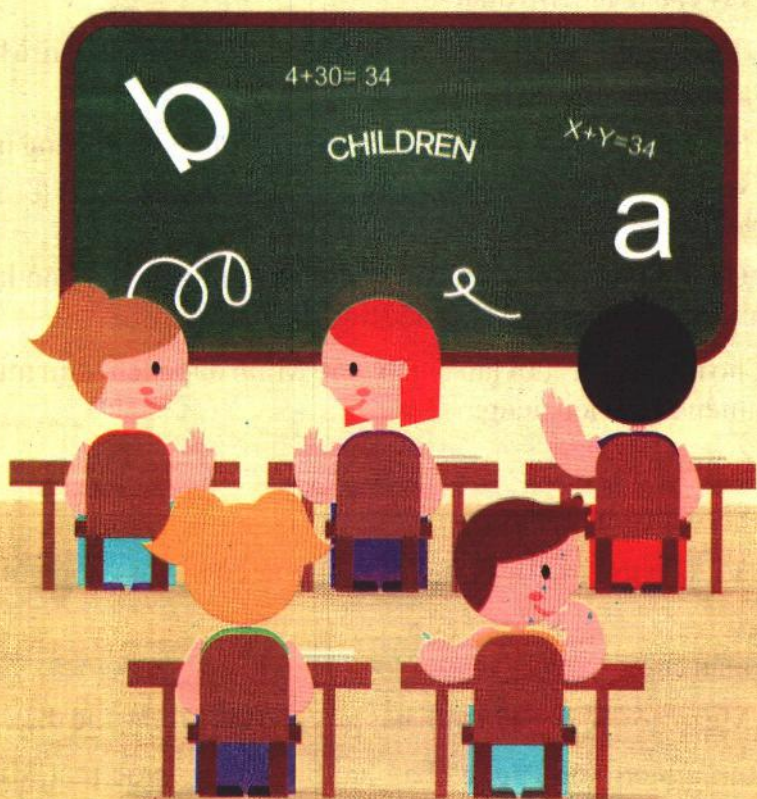
Mẹ nói thế, có lần mẹ đi chợ bị rơi túi thức ăn. Cậu đã khó nhọc đếm từng bước về tận nhà Ngân để trả túi đồ cho mẹ.

- Cậu ta chậm rì rì.

Ngân bĩu môi. Không mấy người chơi với Minh. Cậu ấy đi không thẳng bằng, nói còn hơi ngọng và nói rất chậm. Chân tay cậu ấy cũng không linh hoạt để cùng chơi trò gì. Giờ ra chơi cậu ấy chỉ ngồi một chỗ. Cậu ấy chẳng biết chơi trò gì, cũng chẳng ai chơi với cậu ấy.

- Mẹ nói, chậm đâu phải lúc nào cũng không tốt? Nhai chậm để nghiền kỹ thức ăn, giúp cho dạ dày không phải làm việc vất vả. Đi chậm, để tránh những tai nạn đáng tiếc...

Các bạn trong lớp đang nhao nhao chọn bạn cho mình. Ngân giờ cao tay:

- Em xin được học cùng với bạn Minh.

Không riêng gì Minh, cả lớp lẫn cô giáo đều nhìn Ngân. Ngân quay sang Minh định cười với cậu ấy một cái thì cậu ấy đã cúi gầm mặt xuống. Hai vành tai đỏ ửng. Chắc cậu ấy nghĩ Ngân đang lấy cậu ra làm trò đùa.

- Em có thể nói lý do em xin được học cùng bạn Minh không? Cô giáo hỏi Ngân:

- Mẹ em nói em thường nhanh nhẩu đoảng, làm gì cũng mau mau chóng chóng cho xong, đôi khi thành đảnh đoảng. Em mong được bạn Minh giúp em chậm lại.

- Cô nghĩ hai bạn sẽ bổ sung cho nhau nhiều. Hai bạn lại ở gần nhà nhau, thích hợp cho việc trao đổi bài vở.

Cho đến lúc về, đôi lần Ngân thấy Minh đang lén nhìn mình. Đột nhiên cậu ta lên tiếng:

- Cảm ơn ấy!

- Sao cảm ơn tớ?

- Vì đã chọn tớ. Tớ cứ nghĩ sẽ không có ai chịu học với tớ, tớ...

Ngân cười:

- Mẹ tớ nói, tớ còn lâu mới bằng ấy. Tớ thấy đúng thế thật.

Rất nghiêm túc, Ngân chạy hai bước đến trước mặt Minh, hơi cúi đầu:

- Tớ phải cảm ơn ấy mới đúng.

Nhìn Minh đỏ mặt, Ngân thấy buồn cười. Chiều nay về Ngân sẽ xin bố bỏ cờ vua, nghe nói, Minh rất thích chơi cờ.

Có cậu bé nọ sống trong một trang trại xa xôi hẻo lánh. Mỗi sáng, cậu phải dậy trước lúc mặt trời mọc để phụ giúp việc lật vạt. Đến chiều, cậu lại ra khỏi nhà để làm việc suốt buổi tối.

Ngày nào cũng vậy, lúc mặt trời đứng bóng, cậu dùng tay một lát và trèo lên hàng rào nhìn ngắm ngôi nhà có những khung cửa sổ bằng vàng ở tí đằng xa. “Phải chi mình được sống trong ngôi nhà đó nhỉ!”. Chắc là tuyệt lắm, cậu thầm nghĩ. Rồi cậu thả hồn hình dung ra những đồ đạc dùng trong ngôi nhà. Nếu họ có thể trang trí những cửa sổ bằng vàng như thế thì hẳn đồ đạc trong nhà cũng phải sang trọng lắm. Cậu tự hứa một ngày nào đó nhất định mình sẽ đến thăm ngôi nhà lộng lẫy ấy.

Đến quá trưa, cậu đã đứng ngay trước ngôi nhà. Cậu tần ngần tưởng mình đã đi nhầm. Ngôi nhà này chẳng có chiếc cửa sổ bằng vàng nào hết! Thay vào đó chỉ là một căn nhà tồi tàn, loang lổ màu sơn, được vây kín bằng dây hàng rào đồ nát. Cậu bé bước đến cánh cửa được che bởi tấm màn rách tả tơi và đưa tay lên gõ. Một cậu bé trạc tuổi cậu ra mở cửa. Cậu bé mới đến hỏi:

- Có phải ngôi nhà này có những khung cửa sổ bằng vàng không?

Sau một vài giây ngạc nhiên, cậu bé liền mỉm cười:

- Tớ hiểu rồi. Cậu có muốn lên đây với tớ không?

Theo lời mời, cậu bé đi lên và cả hai cùng ngồi ở hiên nhà. Ở đó, cậu nhìn về phía ngôi nhà của mình và trông thấy ánh nắng chiều rọi chiếu khiến những khung cửa sổ trở nên óng ánh như được làm bằng vàng.

Jenna này, chúng mình vẫn sẽ làm bạn cho đến 82 tuổi nhé.

Tôi ngừng nhún nhảy trên tấm nệm lò xo khi thoáng thấy vẻ lưỡng lự trên gương mặt của cô bạn thân Kathy, rồi gật đầu. Những gì Kathy vừa nói cũng chính là điều tôi suy nghĩ bấy lâu nay.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng phá lên cười. Có lẽ đó chính là một trong những khoảnh khắc đáng nhớ nhất trong tình bạn của chúng tôi. Bạn cũng biết đấy, đối với những đứa trẻ mười tuổi như chúng tôi thì con số 82 kia rất xa vời. Nhưng tôi muốn tình bạn thắm thiết giữa hai đứa sẽ không bao giờ có điểm kết thúc.

Thế nhưng, vào năm học sau đó, lớp chúng tôi có thêm một thành viên mới và những rắc rối giữa tôi và Kathy bắt đầu nảy sinh. Jamie, cô bạn mới chuyển tới từ California đến, trở thành thành viên thứ ba trong nhóm. Chúng tôi đến trường, chơi đùa cùng nhau và kể cho nhau nghe những bí mật của riêng mình. Nhưng không phải lúc nào mọi chuyện cũng suôn sẻ như vậy.

Những bất đồng nho nhỏ trong nhóm bắt đầu xuất hiện và chúng tôi cãi nhau thường xuyên hơn. Rồi một ngày đầu tháng 12 năm ấy, chúng tôi đã cãi nhau một trận ra trò. Jamie và Kathy

hùa với nhau nói xấu tôi. Tôi uất đến ghen lời khi nghe những lời cả hai nói về mình và tự nhủ sẽ không bao giờ nhìn mặt hai người đó nữa.

Vào ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ Giáng sinh, tôi nhìn thấy một tấm thiệp rất đẹp trong ngăn tủ của mình ở trường. Mặt trước tấm thiệp là hình một người tuyết, bông tuyết và một ông già Noel được vẽ rất công phu. Tôi giở tấm thiệp ra và vô cùng ngạc nhiên trước những lời chúc được ghi trong đó. Là của Kathy. Tôi quay lại và thấy Kathy đang nhìn tôi và mỉm cười.

- Ôi đẹp quá! - Tôi thốt lên để phá vỡ sự im lặng giữa hai đứa.

- Cảm ơn cậu nhé, Kathy.

- Không có gì đâu... tớ phải đi đây - Bạn ấy nói nhỏ rồi vụt bỏ đi.

Tôi phấn khởi mang tấm thiệp về nhà và chạy thẳng vào phòng mẹ để khoe.

- Của ai vậy con? - Mẹ tôi hỏi.

- Của Kathy đó mẹ - Tôi nói và đưa mẹ xem tấm thiệp.

Trở về phòng mình, tôi mê mẩn đọc lại những dòng chữ bên trong: "Tớ rất vui được làm bạn với cậu, Jenna ạ. Tớ xin lỗi về những điều tớ đã làm với cậu trước đây. Hy vọng cậu bỏ qua cho tớ và chúng mình vẫn là bạn. Hơn thế nữa, tớ muốn nói rằng cả ba chúng mình sẽ mãi là bạn cho đến năm 82 tuổi nhé".

Tôi mỉm cười khi ngừng đọc và bắt đầu cười thật to. "Tại sao mình lại quên mất điều mà hai đứa đã nói trước đây vậy nhỉ?" - Tôi tự hỏi và thấy mình thật ích kỷ khi không biết giữ lấy tình bạn của mình.

Mấy hôm nay Chi đang rất bối rối. Tuần sau là đến sinh nhật Vy - nhỏ bạn rất thân của Chi rồi. Tháng trước sinh nhật Chi, Vy tặng một con mèo Kitty nhồi bông cực kỳ đáng yêu. Giờ nghĩ mãi mà chẳng biết tặng cho Vy cái gì. Chợt nhớ hôm trước, trong giờ luyện dịch tiếng Anh, Chi có nghe Vy tâm sự với Thư: “Vy thích lật từng trang sách tìm mẫu để tự tra từ điển, cảm giác đó rất thích, hơn là tra nghĩa trên máy tính”.

Tan học, Chi đạp xe ra nhà sách, nhưng khi nhìn bảng giá thì Chi lè lưỡi, eo ôi, hơn trăm ngàn. Mỗi sáng mẹ cho có năm ngàn, sao mà để dành kịp đây? Nhưng tặng Vy món quà gì khác mà Vy thích thì Chi không biết... Vậy mà chỉ đến chiều, Chi đã có một kế hoạch hoàn hảo.

Chi tỉ mẩn làm một sổ móc khóa xinh xinh và rao bán trên facebook. Kết quả thu được thật khả quan. Một số bạn học chung hồi tiểu học với Chi thích lắm, tụi nó chuyển nhau mua một thoáng là hết. Chi có trong tay gần hai trăm ngàn để có thể tậu về quyển từ điển tặng Vy.

Vậy mà đừng một cái, có tin Thư phải mở ruột thừa.

Bắt đầu học chung với nhau từ đầu năm lớp 6 nên Chi cũng không rõ lắm về hoàn cảnh của Thư. Nay cô giáo chủ nhiệm chia sẻ với cả lớp thì Chi mới biết. Tội nghiệp, Thư không sống với ba mà chỉ ở cùng mẹ và bà ngoại. Nhà Thư nghèo lắm nên khi bị

bệnh bất ngờ thế này, mẹ Thu xoay xở không kịp. Ngay sau đó, cô chủ nhiệm mở một đợt quyên góp nhanh để các bạn trong lớp có thể đỡ dần một phần viện phí cho Thu điều trị.

Tự nhiên lúc đó, Chi lại nhớ tới sinh nhật Vy, nhớ tới quyền từ điển vẫn còn nằm trong nhà sách. Và, Chi cũng nhớ tới Thu đang nằm thiu thiu trong bệnh viện. Thế là không một chút đắn đo, Chi lên trao cho cô ngay số tiền hai trăm ngàn, trong đó có cả năm ngàn đồng sáng nay mẹ vừa cho Chi để ăn quà vật.

Vậy là sinh nhật tới, Chi không có quyền từ điển tặng Vy như dự kiến. Nhưng mà không sao, mai mốt đến sinh nhật Vy, Chi hứa sẽ làm cho Vy một cái móc khóa thật đặc biệt, một cái móc khóa có hình quyển sách từ điển nhỏ xíu. Chi tin Vy sẽ thông cảm cho mình, bởi lẽ, là bạn bè thì phải biết yêu thương và giúp đỡ nhau mà!

Willie, một cậu bé sáu tuổi vô cùng vui sướng khi vừa tỉnh giấc đã thấy nàng tiên răng để lại cho mình một đô la, chỉ vì đêm hôm trước, cậu mới bị rụng mất một cái răng. Cảm tò mò đô la mới tinh, Willie chạy ủa đến khoe mẹ:

- Ôi mẹ ơi, nàng tiên răng gửi tiền cho con nè!

Buổi sáng hôm ấy, khi Willie chuẩn bị đến trường, cậu cất tờ tiền vào trong túi. Vì lo sợ Willie có thể đánh rơi, mẹ cậu đề nghị con nên để tiền ở nhà. Mặt khác, cậu còn quá nhỏ để giữ tiền.

“Mẹ ơi, con phải mang số tiền này theo mới được” - Willie cố nài nỉ: “Jenny và Jimmy không có đủ tiền để mua sữa sô-cô-la, con muốn giúp các bạn ấy mẹ ạ”.

Nghe vậy, mẹ Willie liền vui vẻ đồng ý để cậu mang tiền đến lớp. Bà cảm thấy những đứa trẻ đó thật sự đã có một người bạn tuyệt vời. Còn Willie cũng có một người mẹ đang rất tự hào về cậu...

Có một cậu bé lớn lên trong trại mồ côi luôn mơ ước được bay như chim trên trời. Cậu quả tình không hiểu tại sao những con vật ở thảo cầm viên trông to lớn hơn mình nhiều mà lại bay được. “Tại sao mình không bay được nhỉ?”. Cậu tự hỏi: “Chẳng nhẽ có gì đó bất thường chăng?”.

Sống gần trại trẻ mồ côi có một chú bé bị liệt đôi chân. Ước muốn duy nhất của chú chỉ là được đi và chạy nhảy như bao bạn bè đồng trang lứa. Trong đầu chú luôn nặng trĩu câu hỏi: “Sao mình không giống các bạn ấy nhỉ?”.

Một hôm, cậu bé mồ côi đến công viên chơi và tình cờ gặp chú bé tật nguyền đang ngồi nghịch cát. Cậu lân la đến gần làm quen và hỏi xem chú bé kia có khi nào mong muốn được bay lượn như chim không.

- Không! - Chú bé bị liệt trả lời.

- Mình chỉ muốn biết cảm giác đi và chạy giống các bạn nó như thế nào.

- Có gì vui đâu! - Cậu bé muốn bay như chim đáp.

- À này, đừng ấy với mình kết bạn với nhau nhé, được không?

- Được chứ, mình cũng thích thế.

Thế rồi hai chú bé ngồi chơi với nhau hàng giờ liền, cùng xây những tòa lâu đài bằng cát và cùng đua nhau phát ra đủ loại âm thanh vui nhộn từ hai chiếc miệng xinh xắn. Chúng nhìn nhau,

nét mặt rạng ngời niềm vui. Góc công viên chốc chốc lại rộ lên những tràng cười giòn tan. Cuộc vui dừng lại khi cha cậu bé bị liệt mang xe lăn đến đón con về. Cậu bé luôn ao ước được bay như chim chạy đến bên cha và nhón chân lên thì thầm điều gì đó vào tai ông.

- Được đấy! - Người cha gật gù.

Xong, cậu bé chạy về phía người bạn mới của mình và bảo:

- Đẳng ấy là người bạn duy nhất của mình. Ước gì mình có thể làm gì đó giúp đẳng ấy đi và chạy được như mình. Tuy nhiên, mình nghĩ điều này thì mình có thể làm được.

Dứt lời, cậu xoay người lại và bảo bạn trèo lên lưng mình. Và rồi cậu chạy trên bãi cỏ công viên. Những bước chân ban đầu còn ngán ngùi, chệnh choạng, về sau mỗi lúc một nhanh hơn. Trên lưng, người bạn tật nguyên ôm ghì lấy cậu. Như được tiếp thêm sức mạnh, chân cậu lướt chạy băng băng, cho tới lúc gió tạt mạnh vào mặt hai đứa trẻ.

Người cha đứng lặng nhìn theo cả hai, mắt rung rung. Đứa con không đi được của ông đang dang rộng đôi cánh tay, vung vẩy trong gió, và luôn miệng hét to:

- Con đang bay, bố ơi. Con đang bay!

Hôm nay là ngày rằm, mẹ nói ngày rằm là trăng sẽ tròn. Nghe ngấm ngấm mãi mặt trăng mà không chán. Miu Miu ngồi một bên, cũng ngẩn cổ ngắm trăng. Miu Miu thấy trăng tròn như cụm len mà mẹ dùng để đan mũ cho Nghé. Giá mà cụm len - trăng kia rơi xuống đây, Miu Miu sẽ tha hồ vồ lấy nghịch.

- Nghe ơi, vì sao trăng treo lơ lửng trên trời mà không rơi xuống?

Nghe ngấm ngấm một lát rồi trả lời:

- Chắc là có một sợi len treo trăng lên giữa trời đó.

Thì ra là Nghé cũng nghĩ tới cụm len như Miu Miu. Nhưng mà...

- Sợi len đâu?

- Ở xa quá không thấy đâu.

Ừ nhỉ! Miu Miu nghe Nghé nói cũng có lý. Mà trăng hôm nay sáng quá. Miu Miu lại thắc mắc:

- Sao có hôm trăng không tròn, trăng bị lõm vào giống như trái táo bị Nghé cắn ấy?

Nghe lại ngấm ngấm. Với bạn Miu Miu hay tò mò thì Nghé thường xuyên phải ngấm ngấm mới tìm ra được câu trả lời. À, Nghé nghĩ ra rồi:

- Đây gọi là trăng khuyết đấy.

- Vì sao trăng khuyết?

- Khi nào trăng buồn thì sẽ khuyết. Trăng buồn ít thì sẽ khuyết ít, khi nào trăng buồn nhiều thì sẽ khuyết nhiều.

- Khi đó trăng giống cánh diều, Nghe nhỉ?

- Đúng rồi.

- Ước gì mình có thể hái trăng đem xuống đây chơi nhỉ!

Nghe ngược lên bầu trời trong, trăng sáng vàng vạc, và cũng có ý nghĩ như Miu Miu. Bỗng Nghe reo lên:

- Nghe có cách rồi.

Miu Miu ngơ ngác khi thấy Nghe chạy tọt vào nhà. Miu Miu chạy theo.

Nghe đã bày lên bàn một tờ giấy trắng, bút chì và bút màu.

- Nghe làm gì thế?

- Nghe đem trăng xuống đây chơi với tụi mình.

Miu Miu tròn mắt. Nghe có phép thuật ư? Nghe đang cầm bút chì vẽ một ông trăng tròn vành vạnh với những tia sáng xung quanh. Nghe tô phớt màu vàng nhạt lên mặt trăng rồi chia cho Miu Miu:

- Đây! Nghe đã đem trăng xuống đây này.

Ồ thì ra là vậy! Miu Miu vui vẻ cầm lấy “ông trăng”. Trăng ở gần Miu Miu và Nghe quá! Nghe thật là giỏi!

Sau khi treo bức tranh trăng lên tường, Nghe và Miu Miu tắt hết điện rồi nằm trên giường, ngắm trăng treo trên bầu trời bao la bằng một sợi len trong suốt.

- Trăng tròn quá, không khuyết tí nào. Trăng đang vui, phải không Nghe?

- Ừ, chắc là vậy đó Miu Miu à!

Nghe trả lời trong mơ.

Pam là một trong những cô bạn thân nhất của tôi, cô ấy lớn hơn tôi một tuổi. Chúng tôi là đôi bạn thân thiết, cùng chung rất nhiều sở thích và thường xuyên chia sẻ với nhau trong cuộc sống. Tuy nhiên, vào ngày Lễ lao động năm tôi học lớp 5, tôi chợt nhận ra Pam đã thay đổi rất nhiều. Cô ấy không còn giống như trước đây nữa, đôi khi coi tôi như người xa lạ. Điều này làm tôi cảm thấy buồn và hụt hẫng.

Khi mẹ hỏi tôi có dự định mang giỏ quà sang cho Pam không, tôi trả lời dứt khoát:

- Chắc chắn là không!

Mẹ tôi ngưng tay, nhìn tôi đầy khó hiểu. Tôi bèn kể lại cho mẹ vấn đề mà tôi đang gặp phải. Đợi tôi nói xong, mẹ bắt đầu giải thích:

- Con biết không. Một trong những điều tốt đẹp nhất bạn bè có thể làm cho nhau là cho mỗi người một cơ hội để trưởng thành, thay đổi và phát triển. Nếu con không làm như vậy, vô tình con sẽ trở thành một người ích kỷ với bạn bè.

Mẹ cầm tay tôi rồi trù mếu:

- Mẹ tin con không muốn như vậy, đúng không?

Thật khó khăn, nhưng nghe lời mẹ, tôi đã quyết định bỏ qua cho Pam và thể hiện bằng cách trao cho bạn ấy một giỏ quà nhân dịp lễ Lao động. Bạn ấy nói:

- Cảm ơn cậu, Susie.

Pam nói xong liền xòe ra một bó hoa:

- Tớ hy vọng cậu sẽ không quên tớ!

Ngày hôm ấy đã thay đổi cuộc đời tôi. Tôi quyết định sẽ giữ chặt bạn mình trong tim, nhưng thoải mái với những mong đợi của mình đối với họ, cho họ không gian để trưởng thành và thay đổi - dù có hay không có tôi.

Một cậu bé tính tình rất nóng nảy và cục cằn. Một hôm, cha cậu đưa cho cậu một túi đinh và dặn rằng mỗi khi cậu nổi nóng hay nặng lời với ai, hãy đóng một cây đinh vào hàng rào gỗ phía sau vườn và suy nghĩ về việc mình đã làm.

Sau ngày đầu tiên, cậu bé đã đóng mười hai chiếc đinh vào hàng rào. Những ngày sau, khi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình thì số đinh cậu đóng lên hàng rào ngày một giảm. Và cậu nhận ra rằng việc giữ bình tĩnh có lúc dễ hơn là việc đóng những chiếc đinh.

Cho đến một ngày, khi không cần phải dùng đến chiếc đinh nào thì cậu bé tin là mình đã thay đổi và không còn nóng nảy như trước nữa. Cậu kể với cha điều này, người cha xoa đầu con trai và đưa ra một đề nghị:

- Từ bây giờ, mỗi ngày con giữ được bình tĩnh, hãy nhổ một chiếc đinh đóng trên hàng rào, được chứ?

Cậu bé vui vẻ gật đầu. Nhiều ngày trôi qua, cuối cùng, cậu bé vui mừng thông báo với cha rằng tất cả những chiếc đinh đều đã được nhổ. Người cha dẫn cậu bé đến hàng rào và nói:

- Con đã làm rất tốt, con trai ạ! Nhưng con hãy nhìn vào những cái lỗ trên hàng rào - hàng rào sẽ chẳng bao giờ còn

nguyên vẹn như xưa nữa. Những điều con thốt ra trong lúc giận dữ sẽ để lại trong lòng người khác những vết thương - giống như những vết đinh này. Cho dù con có nói lời xin lỗi bao nhiêu lần thì vết thương vẫn còn đó. Vết thương tâm hồn rất khó hàn gắn và chỉ có thể lành được khi có tình thương yêu chân thành thực sự.

Bỏ đi công tác xa, một mình mẹ phải gánh hết mọi việc. Đã vậy, hai chị em Jake và Tara còn la hét suốt ngày khiến mẹ càng thêm mệt mỏi. Họ là chị em sinh đôi nhưng suốt ngày chành chọc nhau. Những lúc như vậy, hai chị em liên tục réo gọi mẹ để thông báo “tin tức chiến sự” mới nhất của hai đứa.

- Mẹ, em Jake lại vào phòng con kia!
- Em không có.
- Có mà! Mẹ ơi, con la mà em không chịu nghe kia!
- Chị có phải là bà chủ của em đâu.
- Nhưng đây là phòng của chị.
- Thì sao? Chị tưởng mình là công chúa thủy tề hả?
- Mẹ, Jake nói con là công chúa thủy tề kia! Mẹ!

Dù mẹ đã hết sức kiềm chế nhưng phải giận dữ hét lên:

- Hai đứa có thôi không?

Nhưng hai chị em Jake và Tara vẫn không bận tâm, thậm chí còn la hét lớn hơn.

Mệt mỏi và chán ngán, để mặc Jake và Tara tự giải quyết chuyện này với nhau, mẹ lặng lẽ vào phòng nằm nghỉ một chút. Vừa đặt lưng xuống giường, hai chị em Jake và Tara liền chạy ào vào, tiếp tục thông báo “chiến tích”. Mẹ đành gượng dậy, ôm hai con và nói nhỏ: “Jake và Tara này, hai đứa đừng làm ồn nữa nhé!

Giờ mẹ thấy trong người không được khỏe. Mẹ thấy buồn nữa. Mẹ thương cả hai con, nhưng bây giờ mẹ muốn được hai con ôm mẹ một chút”.

Cả Jake và Tara đồng loạt im bật. Với nét mặt khá nghiêm trang, cả hai cùng hỏi: “sao mẹ lại buồn?”.

- Mẹ đang rất mệt - Mẹ bảo

- Bây giờ mẹ muốn yên lặng một chút để nghỉ ngơi và được hai con thương mẹ thôi!

- Được rồi, mẹ à! - Hai đứa thì thầm đáp. Rồi không ai bảo ai, Jake và Tara cùng cầm lấy bàn tay mẹ xoa nhẹ, sau đó dang rộng tay ôm hôn mẹ và nói: “Con thương mẹ. Mẹ cứ nằm nghỉ ở đây nhé!”. Khi Jake và Tara đi ra, mẹ còn nghe những tiếng thì thầm quan tâm đầy bí mật của hai đứa vọng lại sau cánh cửa.

Vài phút sau, Jake và Tara cùng quay lại giường. Jake mang cho mẹ ly nước, còn Tara đưa cho mẹ bộ đồ pyjama bằng vải flannel mà mẹ rất thích mặc ở nhà. Cả hai liền chỉnh ánh sáng đèn cho dịu lại rồi bắt đầu mát-xa cho mẹ - như cách mà mẹ đã từng làm cho cả hai trước đây, với sự khéo léo và dịu dàng đáng ngạc nhiên.

Thi xong học kỳ I, Bim được nhà trường cho nghỉ bốn ngày. Bố mẹ phải đi làm, em vẫn đi học nên Bim đành phải ở nhà một mình.

Mẹ lo lắng dặn đi dặn lại:

- Con ở trong nhà thôi nhé, cơm canh mẹ nấu sẵn ở trên bếp. Con đọc sách rồi xem tivi, nhân tiện bọc mấy quyển vở mới, sắp sang học kỳ mới rồi.

Bim vâng lời, bỏ điện thoại vào túi quần, mẹ gọi một cái là nó sẽ nghe được luôn. Ăn sáng xong, như một chủ nhân chính hiệu, Bim lững thững đi quanh nhà.

Ồi, sáng nay mãi nấu cơm, mẹ quên không phơi quần áo này. Bim mở nắp máy giặt, có gì đâu nhỉ? Chỉ là treo quần áo lên móc thôi mà. Việc đầu tiên Bim làm khá chuẩn, mỗi tội hơi lâu. Làm xong cũng mệt chứ chả nhẹ nhàng gì. Riêng việc giữ quần áo cho chúng thẳng ra cũng khiến hai cánh tay mỏi nhừ.

Nhấn nút mở ti vi, Bim nghĩ xem mẹ còn làm những việc gì. À, lau nhà! Việc này mệt nhọc đây. Bim giơ cánh tay mình lên ngắm, năm năm học võ thử xem thế nào. Quét nhà là việc khá khó, đòi hỏi kỹ thuật cao và độ khéo léo. Bim cứ nhắc chổi lên là một đám bụi lại bay ngược phía sau như trên đùa. Cây chổi mẹ mới mua, còn ra nhiều bụi hơn là bụi ở sàn. Càng đập nó càng ra nhiều.

Nhìn sàn nhà phủ một lớp hoa cỏ, chợt nhớ đến những bức tranh cát, Bim liền sà xuống, thực hiện luôn. Đây thì thỏ, đây thì voi, đây thì bông hoa...

- Trời đất!

Bim say sưa đến nỗi mẹ về hỏi nào cũng không biết, cho đến khi mẹ thảng thốt kêu, Bim mới giật mình nhìn quanh...

Phòng khách đã phủ một lớp bụi, tệ hơn là giỏ quần áo khô mới lấy xuống chưa kịp gấp đã bị bụi phủ.

- Mẹ, con... con sẽ dọn ngay!

Mẹ lặng lẽ lên lầu, nhìn vào trong máy giặt trống rỗng lấy làm mừng là mình đã không tức giận khi nhìn thấy nhà cửa nhem nhuốc, quần áo sạch thành bần, thật may mẹ đã kịp kìm lại đúng lúc.

- Không sao con ạ! Hôm nay thất bại, ngày mai sẽ thành công.

Công việc của Molly mỗi buổi sáng là đem đến cho bố mình phần ăn trưa đựng trong chiếc túi giấy màu nâu trước khi bố đi làm. Một sáng nọ, ngoài túi đồ ăn thường lệ, Molly còn đưa thêm cho bố một chiếc túi đã cũ.

- Tại sao lại có hai túi hả con? - Bố của Molly thắc mắc.

- Chiếc túi kia không phải đựng phần ăn trưa, mà chỉ là vài thứ dành cho bố mà thôi. Bố mang theo đi! - Molly trả lời.

Không kịp hỏi thêm con gái điều gì, bố Molly hôn từ biệt con rồi vội vã lái xe đi. Đến giờ nghỉ trưa, ông mở chiếc túi và đổ mọi thứ bên trong ra: hai dải ruy-băng cột tóc, ba hòn đá nhỏ, một chiếc vỏ sò bé tí, hai cái bánh quy hình con thú, một viên đá cẩm thạch, một cây chì đã cùn, một con khủng long nhỏ, hai viên kẹo bi sô-cô-la và 13 đồng tiền xu. Nhìn mớ đồ nằm lẫn lộn trên bàn, bố Molly vừa lắc đầu vừa mỉm cười. Ăn xong, ông thuận tay quơ một vòng, gạt hết mọi thứ, gồm các món đồ của con gái vào thùng rác.

Vào buổi tối, khi ông đang đọc báo, bé Molly chạy lại quàng tay lên cổ:

- Bố ơi, cái túi lúc sáng con đưa bố đâu rồi?

- A, bố để nó ở văn phòng. Có gì không con?

- Con quên bỏ mẫu giấy này vào trong đó - Molly nói

- Bố này, con muốn nói thêm với bố về những thứ trong cái túi ấy. Đó là những thứ mà con rất thích đấy. Bố không làm mất cái túi đó phải không bố?

- Ô, không. Đồ của con làm sao bố để mất được.

- Ông nhanh miệng nói dối.

- Bố chỉ quên không mang về thôi. Ngày mai bố sẽ mang về cho con.

Trong khi bé Molly ôm chặt cổ bố mình, ông mở mẫu giấy ra, trên đó là hàng chữ nắn nót: “Bố ơi, con rất yêu bố”. Sáng sớm, ông lật đặt trở lại văn phòng, vừa kịp trước khi người trực thay ca đêm. Cái giỏ rác vẫn còn đó. Ông đổ tung mọi thứ bên trong ra, lục tìm lại tất cả những món đồ trong kho tàng vô giá của con gái mình.

Buổi tối hôm đó, khi ăn xong, ông gợi chuyện với con gái về “sự tích” của từng món đồ trong cái túi ấy. Và ông không ngờ mỗi món đồ đều chứa đựng một câu chuyện riêng hết sức thú vị. Hai dải ruy-băng cột tóc là quà của vợ ông tặng Molly khi Molly năm tuổi. Ba hòn đá nhỏ Molly nhặt ở sân trường tượng trưng cho ba người trong gia đình bé nhỏ của cô bé. Con khủng long là quà sinh nhật của cậu hàng xóm tặng. Mẫu bút chì đã cùn là cây bút Molly thích nhất. Riêng những cái bánh quy, viên sô-cô-la là quà của ông cho và cô bé để dành ăn dần. Từng thứ một đều gắn chặt với những ước mơ, những kỷ ức ngọt ngào nhất của Molly. Tất cả, cả nụ cười của Molly bé bỏng đều là những kho báu nhỏ vô giá.

Trời tối rồi mà ba mẹ vẫn chưa về. Mẹ bệnh nặng nên sáng nay ba phải đưa mẹ đi bệnh viện. Anh Hai và em hết chạy ra ngõ rồi vào lại sân, bồn chồn quá.

Một lát sau thì trời tối hẳn. Anh Hai chạy vội vào nhà thấp cây đèn nhỏ. Em vẫn đứng ngoài sân, tay đã bóc gần trụi hết mảnh vỏ trên cây ổi, mắt vẫn ngóng ra con ngõ nhỏ dẫn tới đường làng.

- Chùng nào ba mẹ mới về hả anh Hai?
- Anh đâu có biết.
- Hay là mẹ...
- Im đi. Đừng nói bậy.

Em òa lên khóc. Anh Hai cũng rơm rớm nước mắt, rồi không ngăn được, anh Hai lén đưa tay quệt nước mắt. Em vô tình nhìn thấy, càng khóc to hơn. Nghĩ đến chuyện mẹ có thể “chết”, hai anh em sợ vô cùng.

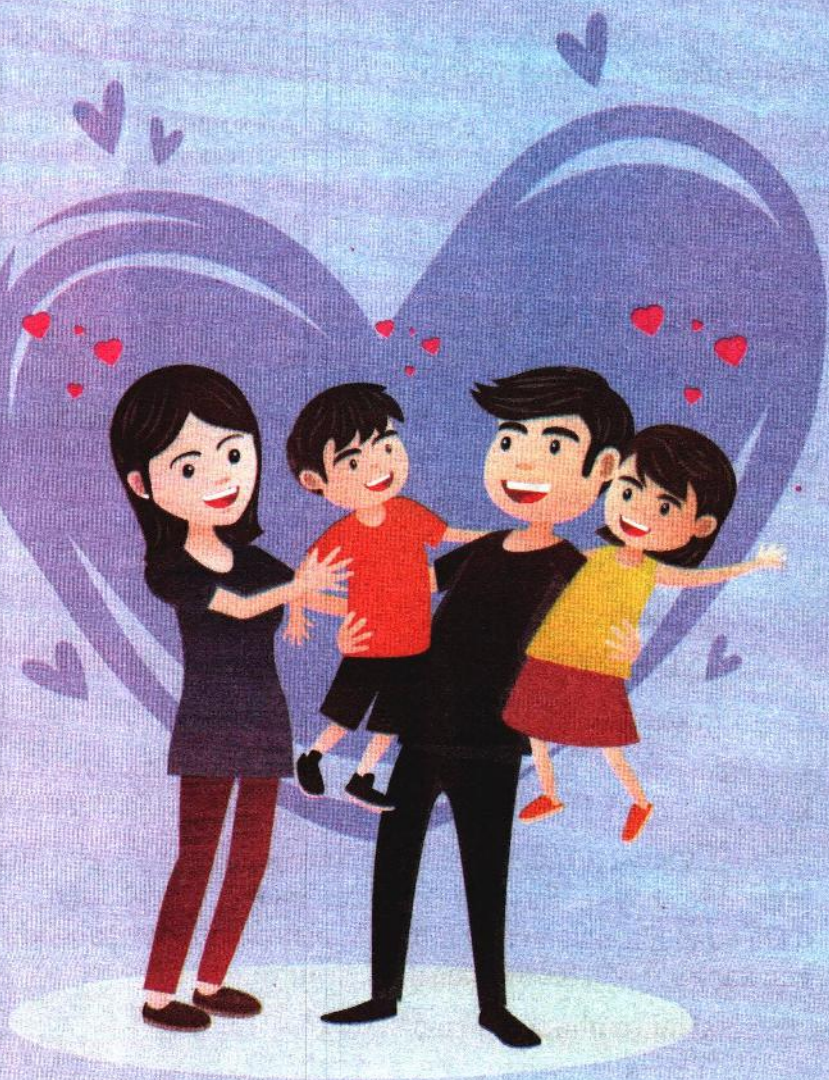
Anh hai nhìn em:

- Em đừng khóc mà!
- Em... em nhớ mẹ...
- Anh cũng nhớ chứ bộ - Anh Hai sụt sịt.

Cả hai đứng im lìm trong ánh đèn vàng vọt. Bỗng anh Hai chạy nhanh ra sân, ngửa mặt lên trời reo:

- Ê trăng lên cao rồi kìa! Ra đây mà coi! Đẹp lắm!

Anh Hai có sáng kiến mang ra sân cái nong và cái nia. Hai anh em lúi húi kéo cho nong và nia gần nhau rồi anh Hai chui vào nong, em chui vào nia nằm trông trăng.

Trăng dường như đang trôi đi bên cạnh những làn mây trắng mỏng manh. Mải miết, mải miết. Em cũng mải miết nhìn.

Im lặng một lúc lâu, chỉ nghe gió sột soạt trên cành ổi. Anh Hai mím môi:

- Em ngủ rồi hả?

Em không trả lời, hít mũi nghe cái rột.

- Em lại khóc nữa hả?

Tiếng khóc của em được dịp vang lên, ti ti.

Anh Hai ngược lên trời, dòng nước mắt nong nóng lại len lén chảy xuống.

- Thôi nín đi. Chút nữa ba mẹ về.

- Sao anh biết?

- Cái gì anh cũng biết!

- Anh Hai nói dối!

- Em không tin thì thôi! Đồ mít ướt!

Trăng vẫn miệt mài trôi, lẫn trong tiếng thút thít của em và tiếng khịt mũi của anh Hai. Anh Hai cũng khóc. Em biết hết chứ bộ.

Đến khuya thì có tiếng xe đạp lộc cộc ngoài ngõ. Hai anh em vùng dậy chạy ra. Ba mẹ về rồi! Ba đưa mẹ từ bệnh viện về. Mẹ đã hết đau nhưng còn mệt mỏi. Em nhào ra ôm mẹ trong khi anh Hai xách giỏ phụ ba. Mẹ xoa đầu em âu yếm:

- Hai đứa ở nhà có nhớ mẹ không?

Em bẽn lẽn:

- Con với anh Hai nhớ mẹ lắm. Anh Hai khóc hết một nong nước mắt, còn con khóc hết một nia nước mắt.

Bố khoan tường treo mấy bức tranh, tôi hí ha hí hửng phụ trong khi đưa em trai sinh đôi chấp tay sau mông nhòm ngó rồi gật gù. Tôi với bố kết hợp làm việc thì việc gì cũng thành công rực rỡ. Trong khi mẹ lại ca thán:

- Con gái con đưa, cứ búa kim là giỏi. Con thử nhìn xem kệ bát nhà mình còn bao nhiêu cái.

Đấy, mẹ cứ không ngừng vui đập tài năng của tôi. Tôi chả hiểu sao mười lần rửa bát thì có đến năm hay sáu lần tôi gây họa, bát không vỡ thì mất thìa mất đũa. Có lần mẹ đi đổ rác, tự dung cái bịch rác bị rách đồ tõe loe ra sàn. Trong lúc hót rác, mẹ còn tìm được hai cái thìa trong đó. Không nói cũng biết thừa thủ phạm là ai. Tôi nhớ khi rửa, tôi đã khoắng kỹ lắm rồi, thế mà mấy cái thìa vẫn nấp trong rác nên bị tôi đổ tọt vào thùng rác.

Còn đưa em trai của tôi thì lại không phân biệt được đâu là búa, đâu là tô vít. Tôi đi đâu, làm gì nó cứ tò mò đi theo dòm ngó còn lên giọng phán như thánh.

Ngón tay quần băng dày sụ do tôi vừa nện một nhát chí tử vào tay mình, tôi ngồi thu lu trên ghế nhìn nó rửa bát. Công nhận nó là con trai mà khéo ra trò. Tôi lên giọng:

- Việc chị sao em cướp? (Thật ra tôi đang sượng phát run, giả bộ vậy thôi!)

- Nu có thích rửa bát đâu.

- Thích hay không kệ chị. Em muốn lấy điểm với bố mẹ hả?

Nó không trả lời. Nửa đêm tôi lên cơn sốt cao, bố mẹ phải kêu xe đưa tôi đi cấp cứu. Buổi trưa nó vào, mang theo hộp cơm, có món đậu hũ xào thịt băm sốt cà chua mà tôi thích. Lúc lấy cơm cho tôi, tay thằng bé không được tự nhiên, tôi thấy ở ngón tay nó có một vết đứt.

- Em... nấu cơm à?

Nó gật gật. Nhìn thằng bé lặng lẽ, tôi thấy mình quả là đành đá, ý mình làm chị nên suốt ngày bắt nạt, hạnh hợ nó. Ai bảo nó hiền quá cơ. Mặc dù tôi là chị, nhưng tôi cũng chỉ hít thở khí trời trước nó năm phút chứ nhiều.

Tôi cho thìa cơm vào miệng, tự nhiên nước mắt chảy dài. Nó mãi nhìn ngơ ngáo, lúc quay lại thấy mặt tôi tèm-lem nước, nó hốt hoảng:

- Nu sao? Đau chỗ nào? Nóng đi kêu bác sĩ...

Tôi giữ tay nó. Sao bố mẹ không cho nó làm anh nhi? Nó biết tôi thích những trò con trai nên mặc tôi tung hoành, nó hiểu tôi ghét rửa bát, quét nhà nên lặng lẽ giành làm. Nó hiền lành và bao dung hơn kẻ làm chị là tôi đây rất nhiều. Nghe nói, khi còn trong bụng mẹ, tôi cũng chiếm nhiều chỗ hơn nó.

Tôi sụt sùi:

- Em không ghét chị à?

Nó cười:

- Ai lại đi ghét người thân của mình.

Tôi nhìn nó rơm rớm nước mắt. Thật may mắn là tôi có đứa em như nó để chia sẻ bầu trời.

Dám bạn chiều nay lại chọc ghẹo Mun về đôi chân cà nhắc của mình. Mun tủi thân, nước mắt ngấn dài đi về nhà. Vừa bước vào sân, nó giẫm vào vũng nước rồi ngã oạch. Mẹ nhìn thấy nhưng không ra đỡ, chỉ nói vọng ra: “Đứng lên nào con gái, mẹ nghĩ con sẽ tự đứng dậy được!”.

Mun đã rất cố gắng và cuối cùng nó cũng đứng lên được rồi tiếp tục cà nhắc đi vào nhà. Lúc này, cơn giận lây sang cả mẹ vì mẹ không đỡ Mun dậy. Mun cảm nhận đầu mình nóng ngút khói. Nhưng lúc đó, mẹ kéo Mun lại gần rồi thủ thỉ:

- Mẹ biết là con đang rất giận mẹ, nhưng để mẹ kể cho con nghe câu chuyện này. Con sẽ hiểu vì sao mẹ không đỡ con dậy.

Trong khi các giống mai khác thường nở báo mùa xuân về, thì mai tứ quý nở quanh năm. Vào mùa hè, trong lúc nhiều cây cối xung quanh đã bắt đầu héo úa, lụi tàn nhưng mai phú quý vẫn nở hoa kiêu hãnh và tươi xinh. Khi những cánh hoa tứ quý rụng xuống, chúng còn rất tươi để tạm biệt những người anh em của mình, là những quả mai bé xíu con ngơ ngác trên đài hoa. Hàng ngày, những quả mai bé xíu trò chuyện râm ran về câu chuyện bà mẹ vĩ đại của mình đã vất vả trở hoa như thế trong cái nắng hè 36, 37 độ này. Bỗng nhiên có một tiếng nói cất lên: “Sau này mình xuống đất, mình lại thành cái mầm, rồi thành cái cây, mình cũng sẽ trở nên vĩ đại như mẹ của mình, đúng không?”

Cả đám quả ngó về phía phát ra giọng nói. Tưởng ai, hóa ra bé Còi. Chẳng hiểu vì lý do gì mà ngay từ lúc mới sinh ra nó đã

còi cọc nhất nhà, lại còn vẹo vọ rất xấu. Ngay sau khi nhận ra bé Còi, hết thầy đáp trả bằng tiếng cười giễu cợt. Bé Còi nằm im. Đến ngày kia, một cơn gió mạnh lùa qua làm tất cả quả mai rơi xuống đất. Có vài tiếng kêu lên oán trách, vài tiếng khóc thút thít khi phải rời cành. Bởi ai nấy đều biết rằng từ hôm nay sẽ không còn được mẹ truyền nước, truyền nhựa. Chỉ bé còi là reo lên khe khẽ. Nó thắm thì chào những chiếc lá và hẹn lại mùa sau.

Những ngày nắng hạn đi qua, những cơn mưa đầu mùa cũng tới. Nhiều quả mai đã khô lép vỏ bên ngoài, để lộ những hạt mai be bé. Những hạt mai bắt đầu lụi tàn, chỉ còn một ít hạt trơ trọi nằm lại. Bé Còi cất tiếng khe khẽ: “Chào chị Mưa, tụi em chờ chị lâu quá”.

Vài ngày sau, những chiếc mầm bé xíu xuất hiện. Rồi những chồi xanh vươn lên mặt đất. Có một mầm non mạnh mẽ nhất. Nó chào các anh chị xung quanh rồi tự giới thiệu: “Tên em là Còi”.

Khi nghe mẹ kể câu chuyện này, Mun nhìn xuống đôi chân còi cọc của mình. Nhưng bây giờ Mun không còn giận mẹ nữa. Mun đang tự nhủ mình sẽ cho mọi người thấy mình cũng vững vàng và mạnh mẽ như bé Còi.

Người mẹ đi chợ về, mệt mỏi xách giỏ vào bếp. Đón mẹ là cậu con trai lên tám, đang háo hức muốn mách ngay cho mẹ biết ở nhà cậu em đã làm chuyện gì.

- Mẹ ơi, khi con ra ngoài sân chơi còn bỏ nghe điện thoại, em đã lấy bút chì màu vẽ lên tường, ngay chỗ mới sơn lại, con đã la nhưng em không nghe.

Người mẹ thốt lên tiếng rên rĩ: “Trời ơi!” rồi lập tức buông giỏ và bước qua phòng bên, nơi cậu con trai út đang sợ hãi trốn trong phòng.

Đến nơi, người mẹ nghiêm giọng gọi cậu con trai. Thằng bé trở nên sợ hãi vì đoán thế nào cũng bị ăn đòn. Lòng bức tức, người mẹ tuôn một tràng giáo huấn dài mười mấy phút về công sức, tiền bạc đã đổ ra để sơn lại tường, rồi bây giờ phải chi thêm một khoản chi phí nữa vì trò chơi không đúng chỗ của con. Càng mắng con, người mẹ càng giận. Rồi chị lao đến chỗ thằng bé đang sợ sệt lấy thân mình che tác phẩm của nó.

Những gì người thấy như một mũi tên xuyên thấu lòng chị với dòng chữ “Con Yêu Mẹ” được viết nắn nót và được viền ngoài cẩn thận bằng hình một trái tim nguệch ngoạc nhưng rất ngộ nghĩnh, dễ thương.

Người cha rất thích công việc trồng hoa. Ông có rất nhiều chậu hoa quý như thủy tiên, hoàng anh, hồng, lan,... Hễ đi đâu thấy loài hoa nào đẹp, ông cũng đều mua về. Thỉnh thoảng, ông còn được bạn bè gửi tặng khiến vườn hoa của ông càng ngày càng phong phú với nhiều sắc màu rực rỡ.

Một hôm, do có việc phải vắng nhà một thời gian, ông gọi con trai lại rồi dặn dò:

- Con trai! Bố phải vắng nhà một thời gian, con có thể thay bố chăm sóc những loại hoa này chứ?

Cậu con trai vui vẻ đồng ý:

- Dạ được ạ!

Người cha nói thêm:

- Đây là những chậu hoa rất quý với gia đình mình, vì thế con nhớ phải chăm sóc chúng thật cẩn thận nhé!

Người cha còn lưu ý thêm con trai về việc tưới nước hay mang hoa vào nhà khi trời mưa... Cậu con trai chăm chú lắng nghe. Để yên tâm là con trai đã nhớ lời dặn dò của mình, người cha hỏi lại:

- Con nhớ những việc bố dặn rồi chứ?

Cậu con trai trả lời đồng dạc:

- Con nhớ rồi. Bố cứ yên tâm đi công tác đi ạ!

Sau khi người cha đi, cậu con trai chuyên tâm chăm sóc các chậu cây, nhưng vì một chút bất cẩn, cậu làm đổ cả giàn hoa, khiến các chậu hoa rơi vỡ cả. Cậu bàng hoàng nhìn những mảnh sứ cùng hoa và đất vương vãi trên mặt đất. Hết bàng hoàng, cậu bắt đầu lo lắng. Đây là những chậu hoa mà cha cậu rất quý. Vậy mà bây giờ chúng đều vỡ hết... Lúc đó, trong đầu cậu liền hiện lên khuôn mặt giận dữ của cha cùng những trận đòn mà cậu có thể phải nhận lấy vì tội bất cẩn của mình.

Cậu ngồi thụp xuống bên cạnh những chậu hoa đã vỡ, lòng buồn rười rượi. Sau một hồi suy nghĩ và đắn đo, cuối cùng cậu đành chọn giải pháp chờ cha về rồi sẽ nhận lỗi với cha. Người cha về nhà biết chuyện, liền gọi con trai đến. Người cha không những không trách mắng con trai mà còn nói:

- Cha trồng hoa là để thưởng thức và làm đẹp tâm hồn, chứ không phải là để tức giận.

Cậu con trai ngạc nhiên nhìn cha, rồi lấy tay quạt vội những giọt nước còn vương lại trên khóe mắt.

Chú bé đưa cho mẹ tờ giấy mời họp phụ huynh của trường tiểu học. Lạ thay, khi thấy mẹ bảo sẽ tham dự chú bé lộ vẻ sững sờ. Đây là lần đầu tiên bạn học và cô giáo có dịp gặp mẹ chú, mà chú thì chẳng muốn chút nào. Chú rất ngượng ngập vì vẻ bề ngoài của mẹ. Mặc dù khá xinh đẹp, nhưng phía bên má phải của bà có một vết sẹo rất lớn. Chú bé chưa bao giờ hỏi tại sao và trong trường họp nào mẹ lại bị như vậy.

Suốt buổi họp lớp, chẳng ai để ý đến vết sẹo ấy mà chỉ ấn tượng về vẻ duyên dáng và phong cách cư xử ấm áp của bà. Tuy vậy, chú bé vẫn bối rối và lẩn tránh mọi người. Tình cờ, chú nghe lỏm được câu chuyện giữa mẹ và cô giáo chủ nhiệm.

- Dạ, vì sao chị lại bị vết sẹo này trên mặt vậy ạ? - Cô giáo rụt rè hỏi.

Người mẹ lịch sự trả lời:

- Khi con trai tôi còn đồ hỏn, nó bị kẹt trong căn phòng bị hỏa hoạn. Lửa bén dữ quá nên không ai xông vào, thế là tôi liều mình lao thẳng vào. Vừa chạy tới bên lờ của cháu thì tôi thấy một thanh xà sắp rơi xuống, không kịp suy nghĩ, tôi liền ghé thân che cho con rồi bất tỉnh luôn. May mà một anh lính cứu hỏa đến kịp và cứu hai mẹ con tôi ra. Vết sẹo đã thành vĩnh viễn, nhưng tôi không bao giờ hối hận về điều đó.

Nghe xong chú bé ứa tới ôm chầm lấy mẹ, nước mắt lưng tròng. Người chú run lên vì xúc động. Đức hy sinh của mẹ quá! Cả ngày hôm đó, chú cứ nắm riết lấy tay mẹ không rời.

LOVE MOM

Tuấn Minh có thể ăn ở mọi lúc mọi nơi. Và do không thường xuyên tập thể dục, cậu trở nên mập mạp hơn các bạn cùng tuổi. Với thân hình hơi quá khổ của mình, ở lớp 2A mọi người chẳng ai gọi là Tuấn Minh nữa mà lúc nào cũng “Béo ơi!”, “Béo à!”. Trong các trò chơi của lớp, các bạn cũng không muốn rủ Minh tham gia cùng. Ai cũng đưa ra đủ lý do để từ chối Minh vào đội của mình.

“Nó béo như thế, mọi hoạt động đều rất chậm chạp. Đội mình sẽ bị thua cho mà xem!”

“Bố tớ nói, những người có cơ thể quá béo nếu vận động quá sức sẽ rất nguy hiểm đấy!”

Trong khi các bạn vui vẻ hét đá cầu, nhảy dây rồi kéo co thì Minh ngồi trong lớp nhìn ra một cách thèm thuồng. Vừa buồn vừa tủi thân, cậu đã im lặng ngay cả khi về nhà khiến bố và mẹ đều rất ngạc nhiên: “Con có chuyện gì, nói bố mẹ nghe xem nào!”. Minh rơm rớm nước mắt rồi mếu máo: “Con muốn giảm cân”.

Minh kể lại cho bố mẹ nghe về nỗi buồn cùng quyết tâm giảm cân của mình. Bố ôm Minh vào lòng rồi ân cần: “không có việc gì khó cả. Chỉ cần con thực sự quyết tâm thì chắc chắn con sẽ làm được!”.

Theo đúng kế hoạch, buổi sáng hôm sau, bố đánh thức Minh dậy từ sớm. “Dậy thôi nào con trai!”. Hai bố con cùng ra công

viên gần nhà, bắt gặp rất nhiều người cũng đang tập thể dục. Bố và Minh đặt mục tiêu đi bộ 5 vòng xung quanh công viên. Nhưng chưa đến vòng thứ 2 thì đôi chân Minh bắt đầu mỏi nhừ, mồ hôi túa ra như tắm. Ngoài đi bộ quanh công viên, hai bố con Minh còn quyết định đi học và đi làm bằng xe đạp. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Minh, bố cười bảo: “Đi xe đạp rất tốt cho việc giảm cân đấy!”. Nghe vậy, Minh hớn hờ ngồi lên xe rồi đạp song song cùng bố.

Sau hơn một tháng chăm chỉ chạy bộ và đạp xe, trọng lượng cơ thể của Minh đã giảm đáng kể, không còn mập ú như trước nữa. Mọi hoạt động đều rất nhanh nhẹn và linh hoạt. Hầu hết mọi người trong lớp đều rất ngạc nhiên. Ai cũng thi nhau ríu rít hỏi:

- Cậu đã làm như thế nào mà hay vậy?

- Cậu uống thuốc giảm cân phải không?

Minh trả lời các bạn, giọng đầy tự hào:

- Là bố đã giúp tớ đấy! Sáng nào hai bố con tớ cũng chạy bộ quanh công viên, sau đó lại đạp xe đến trường.

Minh còn nói thêm:

- Ban đầu, hai chân tớ mỏi nhừ, chỉ muốn bỏ cuộc thôi. Nhưng bố tớ động viên: “Không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền” và thế là tớ lại tiếp tục chạy. Và bây giờ thì tớ đã không còn béo nữa.

Tất cả mọi người đều vỗ tay giùm giã rồi nói với Minh: “Bố cậu quả là một huấn luyện viên tài ba đấy!”.

Ngày 8 tháng 3, cả nhà Ben ai cũng có quà cho mẹ.

Ba tặng mẹ một bó hoa hồng đỏ thắm. Anh Bi thì tự tay làm một tấm thiệp trông thật oách. Chỉ có Ben là không có gì tặng mẹ cả. Ben buồn lắm. Mẹ bảo rằng không sao đâu, chỉ cần Ben ngoan, học giỏi là món quà lớn nhất của mẹ rồi.

Nhưng Ben vẫn thấy buồn. Mẹ thương Ben nhất nhà. Mẹ toàn gọi Ben là “cục cưng út ít của mẹ”. Ngày sinh nhật của mẹ năm ngoái “cục cưng út ít” bị ốm, đã không chúc mừng sinh nhật mẹ được, còn bắt mẹ ở bệnh viện với mình suốt đêm. Giờ là ngày 8 tháng 3, ngày của mẹ, nếu “cục cưng út ít” không có quà gì tặng mẹ nữa thì thật tệ.

- Nhất định mình phải có một món quà - Ben tự bảo mình như vậy lúc bày ra sản nào giấy, nào bút lông, rồi cả cây kéo to.

- Chà. Cu cậu định bắt chước anh Bi làm quà tặng mẹ đây mà. Cậu làm gì khéo tay được như anh Bi chứ! Thế nào cũng làm hỏng hết cho mà xem.

Bạn Lật Đật trên nóc tủ nhìn xuống, lắc đầu nghi ngờ, rồi tiếp tục giấc ngủ dở dang.

Đang thiu thiu mơ màng, bạn Lật Đật bỗng giật mình vì tiếng reo phấn khởi.

- A! Xong rồi nhé! Hoan hô!

Bạn Lật Đật mở mắt. Ben đang cầm một tờ giấy vuông vức trên tay, vui sướng quay vòng vòng.

- Thiệp gì bé tạo một mẫu, lại còn không có hình vẽ nào thế kia? - Bạn Lật Đật ngạc nhiên nhìn Ben nhảy chân sáo ra phòng khách.

- Thế nào cậu ấy cũng bị anh Bi chọc quê cho mà xem!

Lật Đật đã nghĩ thầm như vậy trong buồn bã nên bạn ấy ngạc nhiên lắm khi nghe giọng anh Bi trầm trồ thật to ngoài phòng khách.

- Chà! Quà của Ben hay quá nha! Rất rất hay luôn!

- Ben ơi! Cho ba xài ké quà nữa được không? Ba muốn được đâm lưng! - Còn có cả tiếng ba.

- “Cực cưng út ít” muốn giúp đỡ mẹ việc nhà đây mà. Cảm ơn con!

Bạn Lật Đật không tin nổi vào tai mình, bèn nằm mọp cả xuống nóc tủ, nhìn ra.

Mẹ đang tươi cười ôm lấy Ben. Quà Ben tặng mẹ đặt ngay ngắn trên bàn. Bạn Lật Đật đọc được một dòng chữ:

PHIẾU GIÚP ĐỠ

CÓ PHIẾU NÀY SẼ ĐƯỢC BEN GIÚP ĐỠ KHI CẦN

Lật Đật cũng mỉm cười. Bạn ấy chưa bao giờ nhìn thấy một món quà 8 tháng 3 ngộ nghĩnh như quà của Ben.

Năm ngoái, cũng vào ngày cuối tháng Chạp trời se se lạnh, bà ngoại đã ra đi sau một cơn bạo bệnh.

Hôm đó, tưởng bà đang ngủ say, Chi vừa lay vừa gọi bà:

- Ngoái ơi, ngoái thức dậy đi, ngủ hoài là không ngoan đó. Ngoái dậy đi còn dắt Chi ra ngoài vườn, bà cháu vừa bắt sâu vừa xem ông ngoái tưới cây.

Nhưng Chi kêu mãi bà vẫn ngủ. Mẹ nói, bà nằm đó thôi, nhưng linh hồn của bà đã bay lên trời rồi. Đó là một vùng ánh sáng rất ngọt ngào và ấm áp, chỉ toàn những người hiền lành và nhân hậu như bà ngoái của Chi thôi.

Chi hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, sao ngoái ở trên trời lâu vậy? Ngoái có trở lại với mình nữa không mẹ?

Mẹ hướng về phía bức ảnh của ngoái trên bàn thờ, rung rung:

- Ngoái sẽ không quay lại với mình như ngày xưa, nhưng bà vẫn nhìn thấy mẹ con mình, Chi ạ!

- Ngoái nhìn thấy con hả mẹ?

- Đúng rồi, nếu con luôn nhớ ngoái, thì ngoái luôn ở chỗ này này...

Vừa nói, mẹ vừa ôm Chi vào lòng, tay mẹ đặt lên phía ngực trái của Chi, nơi trái tim nhỏ đang đập rộn ràng. Ngoại ở trong đó, hèn gì Chi thấy ấm áp vô cùng.

Chi nghĩ bà ngoại vẫn về và loanh quanh đâu đó trong nhà. Cả ông ngoại cũng thế. Hình như ông cũng nghĩ bà chỉ đi đâu đó, như tạt ra chợ một chút, như ngồi sau hè chờ củi cho ông đun nước, như đi ra vườn hái mớ rau sạch cho ông chấm nước cá kho... Vậy nên, bữa cơm, ông vẫn để một cái chén, một đôi đũa và cái ghế trống bên cạnh mình. Ông hái từ vườn vào những nhánh hoa lan tươi nhất, đẹp nhất để trên bàn thờ bà, cạnh bức di ảnh. Trên chiếc giường trong phòng, lúc nào cũng còn cái gối nằm thơm mùi tóc của bà...

Năm nay, giỗ bà, nhìn thức ăn bày đầy mâm, Chi thắc mắc:

- Ông ngoại ơi, ở trên trời bà ngoại có đói bụng không mà mẹ làm nhiều món cho bà vậy hả ông?

Ông ngoại cười móm mém, lấy bàn tay run run xoa lên tóc Chi:

- Cháu ngoan của ông sợ bà ngoại đói bụng sao? Bà muốn mẹ làm thật nhiều thức ăn ngon để cho cháu vừa ăn vừa nhớ bà đấy.

Ông ngoại đoán thật là tài. Chi ăn thật ngon và tối nằm mơ thấy bà ngoại. Bà nựng lên đôi má bầu bĩnh của Chi và nói: "Cháu của bà ngoan, thay bà chăm sóc cho ông ngoại nhé!"

Bà mỉm cười rất hiền, rồi bay lên một vùng ánh sáng ngọt ngào và ấm áp...

Một chuyến đi xa

Một người cha dẫn cậu con trai đi cắm trại ở một vùng quê để cậu bé hiểu được cuộc sống bình dị của những người ở đó. Hai cha con họ sống chung với một gia đình nông dân. Trên đường về, người cha hỏi:

- Con thấy chuyến đi như thế nào?

- Tuyệt lắm cha ạ! - cậu bé đáp.

- Vậy con đã học được gì từ chuyến đi này? - Người cha hỏi tiếp.

- Ở nhà chúng ta chỉ có một con chó, còn mọi người ở đây thì có tới bốn. Chúng ta chỉ có một cái hồ bơi trong vườn, còn họ có cả một dòng sông. Chúng ta thắp sáng bằng những bóng đèn điện, còn họ đêm đến lại có rất nhiều ngôi sao tỏa sáng. Nhà mình có những cửa sổ nhưng họ có cả một bầu trời bao la. Cảm ơn cha đã cho con thấy cuộc sống bên ngoài rộng mở và đẹp làm sao!

Một cậu bé đang đùa nghịch với đồng cát trên sân. Nhìn thấy một tảng đá lớn chắn chỗ phía trước, cậu liền tìm cách đẩy tảng đá đi chỗ khác. Nhưng dù đã cố gắng hết sức, cậu vẫn không lay chuyển được tảng đá. Cậu bắt lực ngồi xuống, òa khóc.

Người cha ở trong nhà nhìn thấy sự cố gắng của con trai bèn bước ra hỏi:

- Con đã dùng hết sức mạnh của mình chưa?

Cậu bé rầm rứt gật đầu:

- Con đã cố hết sức và bằng mọi cách rồi.

- Chưa đâu, con à! - Người cha điềm đạm nói.

- Con chưa nhờ bố giúp, phải không?

Nói rồi, người cha cúi xuống và nhẹ nhàng nhắc tảng đá ra chỗ khác. Sau đó, ông quay lại ân cần với con:

- Con biết không, trong cuộc sống, không phải lúc nào chúng ta cũng có thể tự mình làm tất cả mọi việc. Sức mạnh của chúng ta còn nằm ở những người thân, bạn bè - những người luôn quan tâm và sẵn lòng giúp đỡ chúng ta.

Mẹ luôn cho rằng chị em tôi là những đứa con ngoan, trong khi bố chẳng bao giờ nhìn nhận điều đó. Tuy nhiên, đúng hơn thì chúng tôi là những đứa trẻ trầm lặng, nhút nhát và không bao giờ nói chuyện khi bố ở nhà. Vì hầu như mọi thành viên trong gia đình tôi đều sợ bố, ngay cả mẹ tôi cũng vậy.

Một ngày nọ, chị em tôi khám phá ra một trò chơi mới mẻ - trò chơi mà chúng tôi tin sẽ chẳng làm ai phiền lòng cả.

Ngày nào cũng vậy, hai chị em tôi đều vẽ thật nhiều bức tranh trên cửa. Một hôm, chị em tôi quyết định sẽ vẽ một “kiệt tác” và mời mẹ chiêm ngưỡng nó. Biết đâu mẹ sẽ mời tất cả hàng xóm tới xem và có thể sau đó, họ sẽ đề nghị chị em tôi vẽ cả những cánh cửa nhà họ cũng nên.

Thế nhưng, sự chờ đợi đó của chúng tôi đã không đến. Thay vì nhận ra vẻ đẹp của bức tranh, mẹ chỉ nhìn thấy khoảng thời gian và công sức phải bỏ ra để lau sạch cánh cửa. Và mẹ nổi giận. Dù không hiểu mình đã gây nên tội lỗi gì nhưng chị em tôi biết mình đang gặp rắc rối to.

Chúng tôi chạy đi tìm chỗ trốn. Hai chị em tôi nép vào sau một gốc cây và không dám cử động. Một lúc sau, chúng tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi và những người hàng xóm đang gọi tên hai đứa. Càng nghe rõ tiếng mọi người, chúng tôi càng không dám nhúc nhích. Trong khi mọi người đang sợ chúng tôi bỏ nhà đi hoặc rớt xuống ao cá thì chúng tôi lại sợ bị tìm thấy.

Mặt trời bắt đầu lặn về hướng Tây và màn đêm buông xuống dần, chị em tôi sợ hãi nép vào nhau. Đến khi mặt trời khuất hẳn, chị em tôi chỉ biết ôm chặt lấy nhau trong bóng tối. Đúng lúc đó, chúng tôi nghe thấy một giọng nói ở ngay sát chỗ mình ẩn nấp. Chị em tôi bàng hoàng khi nhận ra đó là giọng của bố. Nhưng sau đó, tôi nhận ra điều khác biệt trong giọng nói của bố. Ông đang cầu nguyện bằng giọng nghẹn ngào pha lẫn sợ hãi. Bố nguyện sẽ hiến dâng cả cuộc đời mình cho Thượng đế nếu Người mang hai đứa con gái của bố trở về an toàn.

Chúng tôi thật sự kinh ngạc khi nghe thấy những lời này. Thế rồi chẳng ai bảo ai, cả hai chạy về phía bố. Nỗi sợ hãi cũng tan biến theo từng bước chạy của hai chị em. Và bố tôi, với đôi cánh tay mạnh mẽ đầy tình yêu thương, đã ôm chặt chúng tôi vào lòng, bật khóc nức nở.

Mọi thứ thay đổi kể từ ngày đó. Chúng tôi có một “người bố mới” - hiền hòa và cưng chiều các con - thay cho “người bố cũ” đã bị bỏ lại trong vườn vào đêm hôm trước.

Mẹ ồm, mới hôm qua mẹ còn lau nhà sạch sẽ từ trên xuống dưới, giặt hết đồng quần áo tồn đọng và ủi quần áo cho ngày hôm sau. Qua một đêm mà mẹ đã ồm không dậy được, nói thì thều thào không ra hơi, còn ho sù sụ và thở hắt hắt ngắt quãng.

Ly vội vàng chải tóc, mặc quần áo rồi đi học, bữa ăn sáng phải ghé vào bên đường mua. Mua thì mua vậy thôi chứ Ly biết mình sẽ không ăn hết hộp bánh cuốn. Mẹ nói thức ăn đường phố không đảm bảo vệ sinh và không an toàn. Sáng nào mẹ cũng nấu món ăn sáng cho cả nhà, tối qua mẹ còn hứa sáng nay nấu bún mọc.

Chiều bố đón Ly về với tin mẹ phải nhập viện. Ly chau mày:

- Mẹ bị gì vậy ạ?

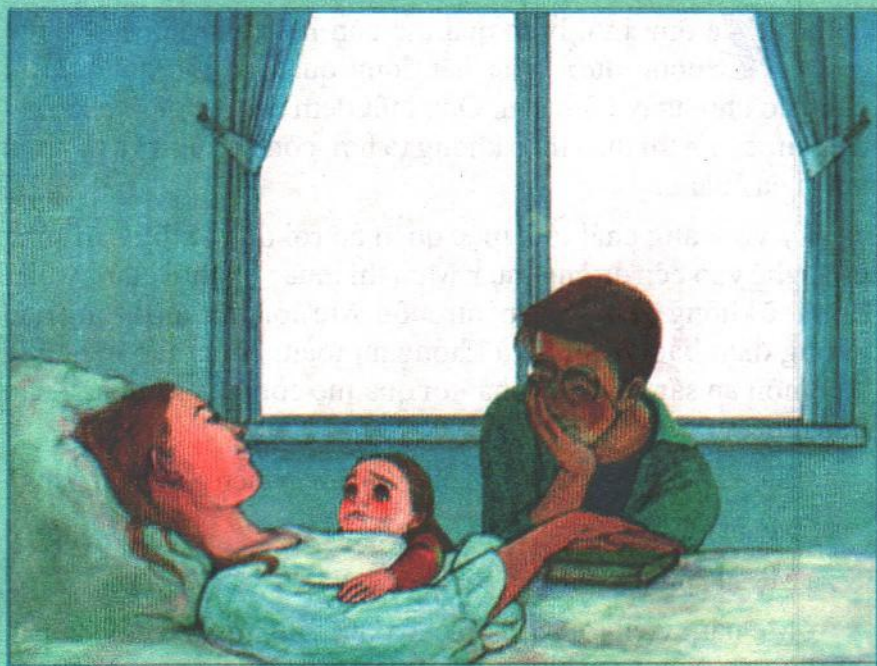
- Mẹ suy nhược, sốt cao.

- Mẹ nằm viện rồi ai ủi đồ cho con, sáng mai bố dậy nấu ăn cho con, ăn ngoài con không ăn được.

- Chịu khó mấy hôm đi con, đêm nay có khi con phải ở nhà một mình, bố phải vào viện trông mẹ.

Ly phụng phịu, sáng nay nó tìm mãi mới thấy khăn quàng trong tủ, mọi ngày khi nó dậy, quần áo đã được treo ngoài cánh tủ, khăn quàng với vớ ngay bên cạnh, mẹ đang ở trong bếp, thoát một cái là mẹ đã có ngay món gì nóng hổi cho nó. Đang yên đang lành thì mẹ lại ồm. Mẹ ồm, nó phải làm sao?

Ly òa khóc khi sáng dậy chỉ có một mình trong nhà. Đồng hồ đã chỉ đến giờ vào học mà nó thậm chí rằng còn chưa đánh, mặt còn chưa rửa. Cái đồng hồ báo thức bị văng vào gầm giường, cái điện thoại có đến mười mấy cuộc gọi nhỡ. Mọi sáng là mẹ gọi nó dậy...

Bố về, vội vàng ủi quần áo cho nó:

- Không sao đâu con, bố sẽ vào lớp xin phép cô giáo cho con.

Bố ngán ngủ một lát, nói thêm:

- Mẹ còn phải nằm viện ít nhất đến hết tuần. Con cũng tập làm một số việc đi, đừng cái gì cũng ỷ lại vào mẹ.

- Con còn bao nhiêu là bài vở, bố mẹ có đi học như con bây giờ đâu mà biết.

Bố thở dài, khi nào thì con mới hiểu được. Con gái mười hai tuổi mà khi dạy làm việc gì lại lôi sách vở ra lấy cớ.

Giờ ra chơi. Ly ngồi chủ ụ một đồng trong lớp. Lan đến gần:

- Đắng ấy sao vậy?

- Mẹ tớ bị ốm, nhập viện.

- Mẹ ấy bị sao, có nặng không?

- Tớ không biết, sáng nay không ai gọi tớ dậy, không có đồ ăn sáng, quần áo bố ủi vội vàng. Không biết khi nào mẹ tớ mới khỏi. Tớ chán lắm!

Lan ngồi xuống cạnh Ly:

- Ấy vào thăm mẹ ấy đi, còn những việc kia, ấy tập là sẽ làm được thôi.

- Ấy nói dễ nghe quá, tớ còn phải học bài, mẹ ấy...

Lan cúi mặt:

- Mẹ tớ... mất lâu rồi.

Ly sững người, nhìn Lan rồi òa khóc. Chiều nay Ly sẽ vào viện với mẹ.

Nghi hè, Phương Anh được bố mẹ đưa về quê chơi.

Vào một buổi tối, sau khi nghe bà ngoại kể chuyện về mẹ của mình ngày xưa, Phương Anh bèn nói với bà:

- Bà ơi! Ngày xưa bà yêu mẹ nhất đúng không?

- Đúng rồi! Cũng như cháu bây giờ, mẹ cháu yêu cháu nhất đấy thôi. Mẹ cháu yêu cháu và quan tâm cháu như bà yêu và quan tâm, chăm sóc mẹ cháu ngày xưa vậy đó.

- Không phải như bà nghĩ đâu ạ!

Bà ngoại giật mình trước câu nói chắc nịch của Phương Anh.
Bà hỏi:

- Sao cháu lại nói thế? Mẹ không thương cháu nhất thì thương ai chứ. Cháu nói như vậy, mẹ nghe được sẽ buồn lắm, cháu biết không?

- Cháu nói thật mà!

Nãy giờ ở trong phòng, nghe Phương Anh trò chuyện với bà như vậy, mẹ rất đỗi ngạc nhiên. Từ trước tới giờ, Phương Anh được mẹ chăm lo đầy đủ, thiếu gì có nấy. Thế mà... Tuy thế, mẹ vẫn quyết định im lặng để nghe tiếp câu chuyện của hai bà cháu.

- Vậy theo cháu mẹ cháu yêu ai nhất?

- Mẹ yêu cháu thứ hai thôi. Mẹ yêu nhất là...

- Là ai chứ?

- Là... công việc. Lúc nào mẹ cũng yêu công việc hết. Ban ngày mẹ ở công ty với công việc, tối về mẹ lại lo việc ở công ty.

Đến lúc này thì bà ngoại đã hiểu ra. Bà ôn tồn giải thích:

- Cháu biết vì sao không? Mẹ làm việc nhiều như vậy là để có điều kiện chăm sóc cho cháu tốt hơn. Mai này cháu sẽ vào đại học, nên mẹ phải làm việc nhiều để tích cóp từ bây giờ đây!

- Bà ơi, cháu muốn mẹ yêu cháu hơn công việc cơ. Mỗi khi mẹ kiếm được nhiều tiền thì mẹ vui với cháu lắm. Khi có chuyện buồn trong công việc, mẹ hay la cháu ạ.

Nghe Phương Anh nói thế, lúc này mẹ mới nhận ra điều mà con gái cần nhất ở mình. Mẹ bước ra và ôm lấy Phương Anh;

- Mẹ hiểu rồi! Mẹ xin lỗi con. Từ nay mẹ sẽ dành thời gian chơi với con nhiều hơn.

Bà ngoại cười và nói:

- Vậy là từ nay mẹ con sẽ yêu con nhất đây!

Cả ba bà cháu, mẹ con cười vang trong niềm hạnh phúc.

Một bé trai trở về nhà và khóc om sòm vì vở kịch ở lớp, thầy giáo chỉ phân cho cậu một vai diễn nhỏ, trong khi cậu bạn thân được đóng vai chính.

Sau khi nghe con kể, người mẹ nhẹ nhàng đặt đồng hồ của mình vào tay con trai, hỏi:

- Con nhìn thấy gì?

Cậu con trai trả lời:

- Mặt đồng hồ và kim đồng hồ.

Người mẹ mở mặt sau đồng hồ ra và hỏi lại câu ban nãy. Cậu bảo nhìn thấy nhiều con ốc và bánh răng.

Người mẹ nói với con trai:

- Giả sử cái đồng hồ này mất đi một linh kiện nhỏ thì nó sẽ không thể chạy được. Con thấy đấy, ngay cả những linh kiện tuy rất nhỏ bé nhưng cũng quan trọng như những linh kiện lớn.

Bé Kevin reo vang khắp nhà, hớn hờ cầm chiếc điện thoại trên tay chạy đến khoe với mẹ:

- Mẹ, mẹ ơi! Ông già Noel gọi điện thoại đến cho mình này. Ông già Noel gọi! Mẹ ơi, đúng là ông ấy đấy!

Mẹ cậu bé cầm lấy điện thoại và khẽ nói:

- Vâng, xin chào.

Đáp lại lời của mẹ là tiếng của chú Sandra. Chú Sandra cười vang qua điện thoại:

- Này cậu! Tổ chỉ nói với cậu bé là “Chào cháu, Kevin. Chú là Sandra!”. Đây, chỉ có vậy thôi.

Mẹ Kevin lập tức hiểu ra mọi chuyện và mỉm cười khi biết cậu con con trai nhầm Sandra thành Santa - ông già Noel. Thế nhưng khi thoáng nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của con, đôi mắt trong veo của cậu lấp lánh niềm vui trước điều kì diệu mà mùa Giáng Sinh đang mang lại, mẹ cậu quyết định thật nhanh và đáp trong tiếng cười của bạn mình:

- Đúng rồi, ông già Noel à! Kevin thật sự là một đứa trẻ ngoan. Cảm ơn ông đã gọi điện cho Kevin! - Đầu dây bên kia im lặng lắng nghe. Mẹ Kevin dừng lại một lúc rồi nói tiếp. - Và chúng cháu cũng xin chúc ông một mùa Giáng Sinh vui vẻ nhé, ông Santa!

Nói xong, mẹ nhẹ nhàng gác máy.

Vào một buổi chiều thứ bảy đầy nắng ở thành phố Oklahoma, tôi cùng một người bạn và hai đứa con của anh đến một câu lạc bộ giải trí. Bạn tôi tiến đến quầy vé và hỏi:

- Vé vào cửa là bao nhiêu? Bán cho tôi bốn vé.

Người bán vé trả lời:

- 3 đô la một vé cho người lớn và trẻ em trên sáu tuổi. Trẻ em từ sáu tuổi trở xuống được vào cửa miễn phí. Các cậu bé này bao nhiêu tuổi?

- Đứa lớn bảy tuổi và đứa nhỏ lên bốn - Bạn tôi trả lời

- Vậy tôi phải trả cho ông 9 đô la tất cả.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn bạn tôi và nói:

- Lẽ ra ông đã tiết kiệm được 3 đô la. Ông có thể nói rằng đứa lớn chỉ mới sáu tuổi, tôi làm sao mà biết được sự khác biệt đó chứ!

Bạn tôi từ tốn đáp lại:

- Dĩ nhiên, tôi có thể nói như vậy và ông sẽ không thể biết được. Nhưng bọn trẻ thì biết đấy. Tôi không muốn bán đi sự kính trọng của những đứa con và lòng trung thực của mình chỉ với 3 đô la.

Buổi sáng, nước biển trong đến nỗi nhìn rõ cả những rặng san hô dập dềnh dưới đáy và những hòn cuội nhỏ đáng yêu. Lần đầu tiên được đi chơi biển nên Bồng vô cùng thích thú khi quan sát cảnh vật xung quanh. Ánh mắt cô bé chột dừng lại ở hướng có hai cây dù, một cây màu đỏ còn cây kia màu vàng. Hai cây dù cùng đứng dưới rặng dừa xanh như điểm nhấn duyên dáng cho bờ biển.

Một anh thanh niên khỏe mạnh bước tới. Anh bung cây dù màu vàng ra và đặt hai chiếc ghế tựa dưới đó. Anh quay sang cây dù màu đỏ. Nhưng anh không thể bung cây dù đỏ ra dễ dàng như cây dù vàng. Sau một lúc loay hoay, anh chàng quay lưng bỏ đi.

Mẹ kéo Bồng lại ngồi dưới cây dù vàng. Cây dù vươn bờ vai rộng của mình ra tạo thành bóng mát che cho Bồng.

- Này, cậu sẽ xấu xí, tàn phai nhan sắc vì nắng và gió biển đây. Coi kìa, cậu đã nhạt màu đi rất nhiều so với ngày mới vào khu du lịch này.

Tiếng ai đó khiến Bồng giật mình. Một giọng trầm ấm, dịu dàng đáp lại:

- Ừ, tớ biết. Nhưng tớ là cây dù thì việc của tớ là che nắng che mưa cho mọi người. Dầu tớ có nhạt màu tí xíu vẫn không đáng gì so với việc tớ được chia sẻ bóng mát cho người khác.

Thì ra là cuộc trò chuyện của hai cây dù. Giọng ấm áp vừa phân bua là của cây dù vàng. Cây dù đỏ bấu môi:

- Ôi, cậu ngốc quá. Nếu không có cậu che mát, ông chủ khắc sẽ biết lấy cây khác ra thay thế. Cậu thấy tớ nè, tớ bền màu hơn cậu vì chẳng phải nai lưng ra chịu nhiều mưa, nắng. Chỉ cần biết giả đồ “bệnh” một chút, ông chủ không bung ra được.

Cây dù vàng không trả lời nữa. Dù vàng hát một ca khúc êm dịu ru Bống chìm vào giấc ngủ trưa tuyệt vời bên bờ biển.

Sáng nay, như mọi bận, anh thanh niên lại ra bung dù khi những tia nắng mai trải dài trên bờ biển. Sau khi bung cây dù màu vàng, anh lại loay hoay với cây dù đỏ và thờ dài. Nhưng sau tiếng thờ dài, anh không bỏ đi mà kéo sênh sếch cây dù đỏ trên bãi cát:

- Cây dù này hồng rồi, cần phải cho nó vào nhà kho ngay - Anh lắc đầu ngán ngẩm.

Chỗ ở mới của cây dù đỏ ranh mãnh là nhà kho hôi hám đầy gián chuột. “Cho tôi ra đi” - dù đỏ la rất to, nhưng không ai nghe. Dù đỏ bật khóc nức nở vì sợ hãi và hối hận.

“Cho em chơi với!”, cậu bé có thần kinh không bình thường chạy đến nói với tôi khi thấy tôi đang ôm một trái banh.

- Được thôi! - Tôi đáp lời.

Tôi ném trái banh về phía nó.

- A...a...a! Em chụp được rồi! - Thằng bé reo lên

- Tốt lắm! Bây giờ em ném nó lại cho anh đi - Tôi hăm hờ nói

Thằng bé ném trái banh lại. Tôi chụp lấy và lặn xuống nước...

- Cháu không cần phải làm như vậy đâu... - Người mẹ này giờ vẫn theo dõi đứa con tội nghiệp đang chơi đùa, nói nhỏ với tôi.

- Không có gì đâu cô ạ, chỉ là vui thôi mà! - Tôi cười đáp lại lời người mẹ.

- A...a...a. Lặn xuống nữa đi!!!! - Thằng bé kêu to. Thế là tôi lại lặn xuống để chiều theo ý nó.

Chúng tôi tiếp tục chơi với nhau suốt nửa giờ liền. Lúc thằng bé đi khỏi, trên khuôn mặt nó vẫn còn nở một nụ cười rạng rỡ tôi chưa từng thấy bao giờ.

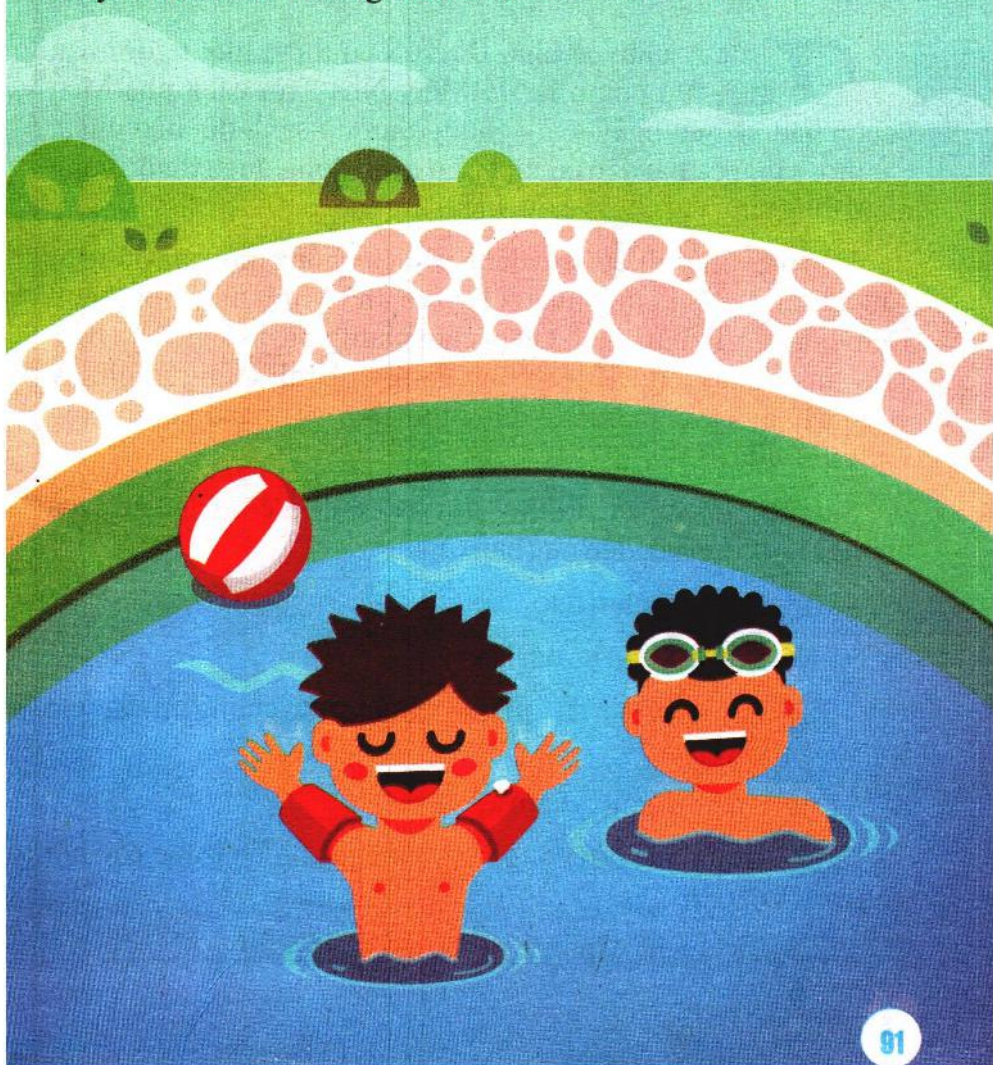
Câu chuyện nhỏ xảy đến với tôi một cách rất đỗi bình thường. Tôi nghĩ rằng đó là việc mà bất cứ ai khác cũng sẽ làm như tôi. Một cậu bé muốn được chơi đùa, và tôi cũng thế. Điều

này làm cậu bé cảm thấy vui, nên tôi cũng vui. Thế mà sau đó, nhiều người xung quanh cứ đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Một thằng bé còn chạy đến chỗ tôi và hỏi một câu ngớ ngẩn: “Sao anh lại chơi với đứa chậm phát triển không bình thường ấy?”.

Tôi quay mặt bước đi mà không nói một lời nào. Lòng cảm thấy vui vì đã làm những điều mà tôi cho là mình nên làm.

Từ ngày chuyển nhà, Dế Trũi có thêm một người bạn mới. Đó chính là Dế Mèn. Nhà Trũi cách nhà Mèn chẳng bao xa nên ngày ngày chúng thường sánh đôi bên nhau. Cứ mỗi sáng, cả hai đều có mặt trên cánh đồng quen thuộc cùng nhau tung tăng vui chơi và tìm kiếm thức ăn.

Vào một buổi chiều, trời đang nắng to, bỗng một cơn dông từ đâu ủa tới. Cả hai cùng nhau chạy về nhà. Mình mảy ướt mèm. Đêm hôm đó Trũi bị cảm. Dù bị cảm nhưng Trũi vẫn lo cho bạn. Trũi thầm nghĩ, có lẽ Mèn cũng đang bị bệnh giống mình, hy vọng cậu ấy chóng khỏi để được vui chơi với nhau như những ngày vừa qua.

Sáng hôm sau, Mèn đứng đợi bạn ở chỗ cũ. Chờ mãi mà chẳng thấy, Mèn vội đến nhà bạn:

- Trũi ơi, dậy đi chơi nào.
- Mèn đấy à? - Trũi uể oải lên tiếng.
- Sáng hôm nay cậu dậy trễ thế. Nhanh lên, chúng mình cùng tới dòng sông chơi.
- Cậu... cậu không bị cảm à?

Trũi ở trong nhà nói vọng ra. Mèn ngạc nhiên trước câu hỏi của bạn. Vội đáp:

- Cái gì? Cảm ư? Mình có gì đâu mà cảm? Cậu...?

- Minh cứ tưởng cậu cũng bị cảm giống mình chứ.

Mèn vội vàng bước vào nhà Trũi:

- Cậu bị cảm à? Sao lại bị cảm thế? Chiều qua hai đứa mình vui chơi, mình còn thấy cậu khỏe mà.

- Do mình dầm mưa. Cũng vì cơn mưa chiều hôm qua đấy.

- Trời, chỉ dầm mưa vậy mà cậu đã bị cảm sao?

- Tại cậu to con, khỏe mạnh nên không bị đấy thôi.

Nhìn vẻ yếu ớt của Trũi, Mèn chia sẻ:

- Trũi ạ, không phải trông ai to con cũng khỏe mạnh đâu. Sức khỏe và sức bền của mỗi người là do bản thân mình tự rèn luyện thôi. Nếu mình thường xuyên vận động, không sợ dầm mưa dãi nắng thì mình sẽ có sức đề kháng rất tốt.

Trũi nghe và cảm thấy Mèn nói rất đúng:

- Cảm ơn Mèn nhé! Từ nhỏ tớ luôn được chăm sóc kỹ quá, ít khi ra ánh nắng mặt trời, chưa bao giờ dầm mưa, lại ít vận động nên sức khỏe của tớ quả đúng như cậu nói.

- Không sao đâu. Từ nay cậu cứ làm quen với nắng mưa, rèn luyện sức khỏe mỗi ngày thì cậu cũng khỏe như mình thôi. Giờ cậu ngồi nghỉ ngơi, mình đi ra ngoài kiếm ít thức ăn cậu ăn cho chóng khỏe. Ngày mai chúng ta sẽ ra bờ sông vui chơi nhé.

- Cảm ơn cậu!

Mèn chạy ra ngoài tìm thức ăn. Trũi cảm thấy vui sướng vô cùng khi có một người bạn tốt như Mèn.

Mấy chú hạc trắng bay lượn trên trời cao, ai nấy đều trầm trồ khen ngợi:

- Nhìn kia, chú hạc trắng ơi là trắng, đẹp ơi là đẹp.

Chim công nghe thấy thế thì ghen tức, liền xòe chiếc đuôi sắc sỡ, lộ ngẩng đầu của mình ra. Mọi người lại quay sang chim công xôn xao, bàn tán. Trong đó, có hai đứa trẻ tranh cãi kịch liệt. Một bé nói:

- Chim công đẹp hơn hạc trắng. Bạn nhìn xem, bộ lông của nó có thể nói là mượt mà duyên dáng, màu sắc rực rỡ. Màu lông hạc trắng quá đơn điệu, không đẹp chút nào...

Bé kia ngắt lời bạn:

- Chim công tuy bề ngoài đẹp đẽ, nhưng chỉ giống con vịt, con gà hay các loài gia cầm khác đi trên mặt đất, trong khi hạc trắng luôn bay lượn trên bầu trời xanh, cao quý biết bao! Chỉ điểm này thôi đã chứng minh chim công quá tầm thường, còn hạc trắng thì tao nhã.

Chim công nghe được cảm thấy xấu hổ, bèn thu chiếc đuôi của mình lại.

Chuyện về một cành nho

Một cành nho mảnh mai lớn lên nhờ những dòng nước khoáng tinh khiết từ lòng đất. Nó thật trẻ trung, khỏe mạnh và đầy sức sống. Nó cảm thấy rất tự tin khi tất cả chỉ dựa vào chính bản thân nó.

Nhưng một ngày kia, bão lốc tràn về, gió thổi dữ dội, mưa không ngớt, cành nho bé nhỏ đã bị dập ngã. Nó rũ xuống, yếu ớt và đau đớn. Cành nho đã kiệt sức. Thật tội nghiệp! Bỗng nó nghe thấy tiếng gọi của một cành nho khác: “Hãy lại đây và nắm lấy tay tôi”.

Cành nho do dự trước lời đề nghị ấy. Từ trước đến giờ, cành nho bé nhỏ đã quen tự mình giải quyết mọi khó khăn một mình. Nhưng lần này nó đã thật sự đuối sức...

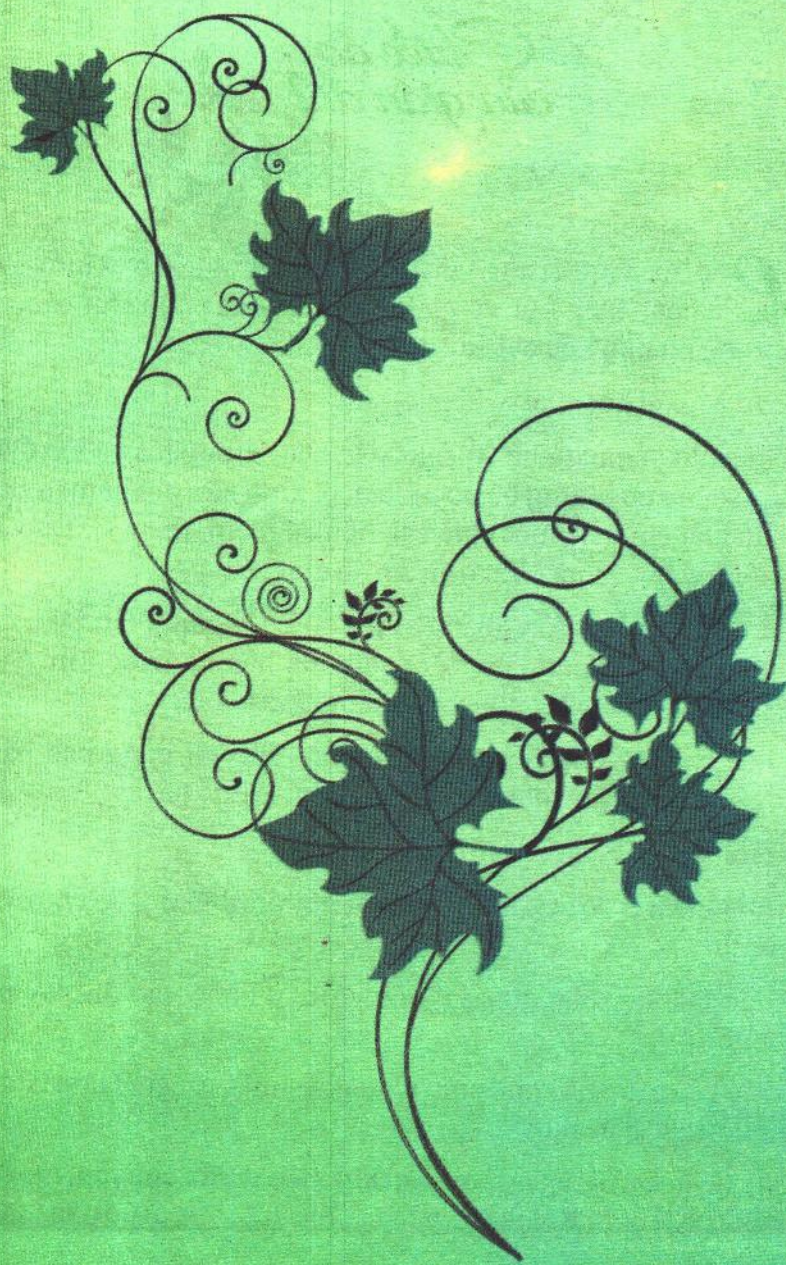
Nó ngược nhìn cành nho kia với vẻ e dè và hoài nghi. “Bạn đừng sợ, bạn chỉ cần quấn những sợi tua của bạn vào tôi là tôi có thể giúp bạn đứng thẳng dậy trong mưa bão” - Cành nho kia nói.

Và cành nho bé nhỏ đã làm theo.

Gió vẫn dữ dội, mưa tầm tã và lạnh buốt ập về. Nhưng cành nho bé nhỏ không còn đơn độc, lẻ loi nữa mà nó đã cùng chịu đựng với những cành nho khác. Và mặc dù những cành nho bị gió thổi lắc lư, chúng vẫn tựa vào nhau như không sợ bất cứ một điều gì.

Có những khó khăn chúng ta có thể vượt qua được bằng chính sức lực của mình. Nhưng có những thử thách lớn mà chúng ta chỉ có thể vượt qua nhờ tình yêu thương, đồng lòng gắn bó với nhau, như những cành nho nhỏ bé kia...

Lớp học Cộn Trùng vừa có thêm một người bạn mới. Đó là Gián Đất. Lúc cô giáo Cào Cào dẫn Gián Đất vào, cả lớp ai cũng bật mũi kêu oai oái.

- Ôi! Mùi gì hôi quá! Mùi ghê quá! -

Thì ra đó là mùi từ bộ áo của Gián Đất. Trong lúc cả lớp Cộn Trùng ai cũng có những bộ áo xinh đẹp, xinh xắn nhiều màu sắc, thì Gián Đất chỉ mặc mỗi chiếc áo nâu cũ mềm, thâm sì. Đã vậy từ cái áo còn bốc ra mùi hôi rình đến là ghê.

Vì cái áo mà cả lớp chẳng ai muốn ngồi gần Gián Đất. Cô giáo phải kê cho Gián Đất riêng một cái bàn bên góc lớp. Cậu ngồi vào bàn, mặt mũi buồn thiu, như muốn khóc.

Giờ ra chơi, Gián Đất cũng muốn đùa vui cùng các bạn. Nhưng vừa thấy cậu xuất hiện, ai nấy đều né ra, xua tay:

- Hôi quá! Hôi quá! Bạn đi chỗ khác đi!

- Gián Đất ở dơ! Gián Đất người hôi rình! Đừng có chơi với bọn mình!

Gián Đất tủi thân quá. Đi học về, cậu nhào vào ôm lấy mẹ khóc nức nở:

- Mẹ bỏ cái áo này cho con! Con ghét nó! Con ghét làm Gián! Con muốn các bạn chơi với con.

Mẹ Gián Đất sưng người. Sau khi hiểu ra câu chuyện, mẹ ôm Gián Đất chặt hơn. Rồi thật dịu dàng, mẹ vuốt ve cái áo nâu nâu.

- Con biết không. Cái áo này không xấu một chút nào. Nhìn xem, mẹ cũng mặc nó. Họ nhà Gián chúng ta ai cũng mặc nó. Làm Gián không xấu. Chỉ là so với mọi người, chúng ta có một chút khác biệt. Con hãy cho các bạn thấy khả năng của con, ích lợi từ sự khác biệt của con. Mẹ tin, rồi các bạn sẽ hiểu và yêu quý con.

Gián Đất nghe lời mẹ. Cậu không buồn rầu nữa mà ra sức học tập thi đua với các bạn. Chẳng mấy chốc, Gián Đất đã vươn lên vị trí đầu lớp. Cô giáo Cào Cào luôn dành cho Gián Đất những điểm tốt và lời khen ngợi.

Cả lớp Côn Trùng cũng dần dần quen với chiếc áo nâu của Gián Đất. Ai nấy đều ngạc nhiên vì càng ngày càng thấy mùi hôi bay đi đâu mất sạch.

Một buổi nọ, có tên Mèo Mướp từ đâu lạc đến lớp học. Trong lúc ai cũng sợ hãi cuống cuống, Gián Đất đứng cầm ở lại đánh lạc hướng tên Mèo cho cả lớp tìm chỗ trốn. Mèo bắt được Gián Đất, nhưng nó lập tức ôm mũi: “Eo ôi! Mùi gì ghê thế này?”. Mèo liền quăng luôn Gián Đất xuống và cong đuôi chạy.

Vậy là nhờ chiếc áo mà Gián Đất thoát hiểm trong gang tấc. Sau khi qua cơn sợ hãi, cả lớp Côn Trùng đều thống nhất rằng: Gián Đất là người giỏi giang, can đảm nhất. Và chiếc áo nâu của Gián Đất mới tuyệt vời làm sao!

Trong lớp học Cây Me, Nhím Bông là học sinh nhanh nhẩu nhất.

- Bạn nào phát vở giúp cô nào? - Cô giáo Cò Hương vừa đặt câu hỏi đã thấy Nhím giơ tay.

- Mình quên mang bút rồi! - Bạn Nai vừa kêu lên nho nhỏ đã thấy Nhím quay ngay xuống:

- Cho bạn mượn bút nè!

Rồi bạn Chuột Nhí bị lạc mất cục gôm (cục tẩy), bạn Thần Lăn Hoa làm rớt mất cái đuôi khi chơi rượt bắt, Nhím đều xung phong đầu tiên đi tìm giúp. Nhím nhiệt tình thế nên ai cũng thích. Vào giờ học, Nhím còn là người đọc bài to và rõ ràng nhất. Chỉ có điều Nhím đọc nhanh quá, làm các bạn đọc theo muốn hụt hơi.

- Bạn đọc nhanh quá Nhím ơi! - Cả lớp đều ý kiến.

- Mình đọc chậm rồi mà, chậm nhất vương quốc Rừng luôn ấy chứ! - Nhím bảo đảm với mọi người như vậy.

Cô giáo Cò Hương viết một bài toán trên bảng, bạn Rùa Mất kính được mời lên giải. Ngồi bên dưới nhìn, Nhím cứ thấy sốt ruột đến bực bội. Bài tập dễ ơi là dễ mà sao bạn Rùa làm lâu lắc. Phải đến cả thế kỷ trôi qua rồi không ít. Chân Nhím, miệng Nhím đều ngửa ngáy muốn lên tiếng.

- Nhanh lên, Rùa ơi! Bạn còn chậm hơn... Rùa luôn! - Nhím gọi vọng lên bằng.

- Nhím không được hỏi bạn, phải để bạn suy nghĩ chứ! - Cô Giáo Cò Hương nhắc Nhím.

- Nhưng bài dễ ợt mà cô! Cho con lên làm thay bạn đi cô! - Nhím hăng hái.

- Chúng ta phải cho bạn cơ hội cố gắng chứ, Nhím!

Nhím xụ mặt. Cô giáo Cò Hương thật kì cục. Nhím mà làm cô giáo, Nhím sẽ chẳng bao giờ gọi học sinh chậm chạp như Rùa lên bảng. Chán gì đâu luôn.

Đã đến giờ làm bài kiểm tra. Trong lúc các bạn còn đang hí hoáy chép đề hoặc suy nghĩ cách giải thì Nhím đã xong xuôi hết cả. Nhìn quanh, chưa thấy bạn nào ngẩng lên khỏi trang vở, Nhím khoái chí nghĩ thầm: “Mình luôn là người nhanh nhất!”.

Nhưng cô giáo Cò Hương đã cầm quyển vở Nhím nộp, nhíu mày:

-Nhím này! Con làm thiếu đến hai bài toán!

- Đây nữa, con viết sai đề những ba phép tính! - Cô giáo tiếp tục phát hiện.

- Rồi gì nữa đây, con tính sai hết mấy dãy cộng này rồi!

Tới đây thì cô giáo lắc đầu. Gọi Nhím đến bên cạnh, cô chỉ vào những dấu mực đỏ khoanh lỗi sai trên giấy.

- Con thấy không, đâu phải lúc nào nhanh nhẩu cũng tốt. Nếu không vội vàng, con sẽ không mắc sơ suất như với những bài toán này.

Nhím nhìn lại trang vở. Chao ôi! Sao những lỗi đơn giản như vậy mà Nhím lại phạm phải cơ chứ. Cô giáo nói đúng. Tất cả là do Nhím mãi làm người nhanh nhất lớp đây mà.

Ở lớp học Cây Me, Gấu Mập là một kẻ rất thích ăn hiếp bạn. Thấy Mèo Vàng có cái nón mới nhìn ngộ nghĩnh, Gấu giật lấy đội. Thỏ Trắng được mẹ cho hộp mứt cà rốt ngọt lịm, vừa lấy ra ăn đã bị Gấu tịch thu mất. Ngay cả bạn Voi Còi to con vậy mà cũng bị Gấu giành mất đồ chơi, đã vậy còn xô cho ngã lăn quay.

Chả ai dám mách cô Cò Hương vì cậu Cáo Nâu có lần mách, đi học về đã bị Gấu Mập rượt chạy co cờ. May mà Gấu Mập không nhanh nhẹn lắm, nên Cáo Nâu không bị tóm được. Nếu không thế nào cũng bị nện một trận ra trò. Gấu lấy thế làm khoái chí lắm. Đi đâu cũng nghênh ngang, vênh váo chẳng biết sợ ai.

Một ngày, lớp Cây Me có thêm một học sinh mới. Đó là Rùa Nhỏ. Rùa trông vừa chậm chạp vừa gầy yếu, đã vậy lại còn vác thêm một cái mai to kèn, đi cứ cúi khom cả người xuống thật tội.

Gấu Mập thấy ghét vẻ lù khù của Rùa lắm. Quen thói trêu chọc bạn, giờ ra chơi, Gấu Mập len lén đi sau Rùa Nhỏ, rồi xô mạnh một cái. Rùa Nhỏ ngã nhào. Cái mai nặng quá nên kéo Rùa lăn đến mấy vòng. Cuối cùng Rùa nằm ngửa bụng ra, hươ hươ bốn cái chân ngắn ngủn, khóc hu hu.

- Không ai được đỡ nó dậy! - Chẳng cần Gấu Mập dọa, cả lớp ai cũng sợ xanh mặt, lảng hết ra xa.

- Giúp mình với! Giúp mình với! - Rùa Nhỏ gọi các bạn, tiếng khóc ngày càng to hơn.

Ai cũng thương Rùa Nhỏ hết. Nhưng biết làm sao. Mèo vẫn nhớ lần đòi lại nón suýt bị Gấu Mập nhổ hết ria mép. Thỏ thì nghĩ đến lần bị Gấu xách tai lên lấy mất hộp mứt. Voi Còi nhớ cái lưng đau như lúc bị Gấu hất té lăn. Vậy nên ai ngại cho rùa lấm, nhưng chẳng ai dám chạy đến giúp. May mắn cho Rùa Nhỏ, vừa lúc đó, cô giáo Cò Hương đi tới. Sau khi vội vã đỡ Rùa Nhỏ dậy, cô giáo gọi cả lớp tập trung lại.

- Gấu mập rất đáng bị phạt vì tội ăn hiếp bạn - Cô nghiêm giọng nhìn Gấu Mập, Gấu sợ sệt cúi đầu.

- Nhưng cô nghĩ người đáng bị phạt hơn là tất cả các con - Cô giáo hướng mắt xuống tất cả học trò.

- Sao cả lớp có thể thân nhiên nhìn bạn mình bị ức hiếp, rồi thậm chí ngó lơ khi bạn xin giúp đỡ. Chính thái độ nhút nhát, chỉ nghĩ đến bản thân của các con đã càng tạo thêm thói quen xấu cho những bạn như Gấu Mập. Dũng cảm, đoàn kết đấu tranh với lỗi sai của bạn, chính là các con đang giúp bạn, và giúp cho tất cả các con nữa. Cả lớp hiểu không?

Không hện mà lớp Cây Me ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau. Và tiếng “ạ” đáp lời cô giáo vang lên, không lí nhí mà rất rõ ràng.

Vệt Xanh có hai người bạn tốt là Khướu Đẹp và Cú Xù. Vệt Xanh thích chơi với Khướu Đẹp hơn vì Khướu Đẹp vừa nhanh nhẹn, vừa vui vẻ. Khướu Đẹp lại còn có bộ lông luôn được chải chuốt thật óng mượt, thật đẹp đẽ.

Cú Xù thì chả có hoạt bát, xinh đẹp như Khướu. Quanh năm chỉ thấy Cú lù khù, ủ rũ với bộ lông xám xịt dày cộp như người bệnh quần chần bông.

- Ôi! Vệt ơi! Cậu có chiếc áo xanh mới tuyệt làm sao!

- Ôi! Vệt ơi! Tớ thích chiếc mỏ đỏ xinh đẹp của cậu biết bao nhiêu!

Khướu Đẹp ngày nào cũng bay cạnh Vệt Xanh cùng bao lời khen tặng, mền mọ như thế. Những lúc ấy Cú Xù chỉ làm lủi im lặng hoặc loay hoay gì đó trong tổ không thấy mặt.

- Cậu ta ganh tị với vẻ đẹp của tớ và cậu đấy! - Khướu Đẹp bĩu môi nhìn về phía tổ Cú.

- Tớ chả bao giờ ganh tị với ai. Tớ sẽ luôn là người bạn tốt nhất của cậu! - Khướu Đẹp liền thoảng quanh Vệt Xanh.

Một ngày trời mát mẻ, Vệt Xanh đang dạo chơi trên những ngọn cây trong rừng bỗng sa vào một tấm lưới. Hoảng hốt, Vệt Xanh vùng vẫy. Nhưng càng vùng vẫy, Vệt càng bị quấn sâu vào lưới hơn. Những mắt lưới cứ vào chân, vào cánh tay đau điếng. Không biết làm sao, Vệt Xanh òa khóc lên.

- Cứu tớ với, Khướu Đẹp ơi!

Khướu Đẹp đang véo von hát khen một chị Hoa, nghe tiếng bạn vội bay đến.

- Ôi! Cậu làm sao thế này? - Khướu Đẹp sợ hãi khi trông thấy Vẹt Xanh.

- Cứu tớ với! Tớ bị mắc lưới mất rồi! - Vẹt Xanh khóc nức.

- Ôi! Tớ làm sao giúp cậu được. Sợ lắm! Tớ sợ lắm. Lỡ tớ cũng bị dính vào đó thì làm sao? - Khướu lấy cánh che mặt.

- Nhưng cậu là bạn tốt của tớ kia mà, Khướu Đẹp ơi! - Vẹt Xanh ra sức khẩn khoản.

- Ôi! Không biết đâu. Cậu đi mà gọi Cú Xù ấy! Sợ lắm! Tớ sợ lắm. Hình như có con người đến đây!

Khướu Đẹp kêu ầm ĩ lên rồi vội bay trốn mất. Nghe nói có con người đến, Vẹt Xanh sợ muốn ngất. Thế là Vẹt Xanh sắp bị bắt. Thế là Vẹt Xanh không còn được bay nữa. Vẹt Xanh sẽ bị giam cầm trong một chiếc lồng nào đó. Vẹt Xanh sẽ chết.

Đúng lúc mọi hy vọng đều vụt tắt thì Vẹt Xanh thấy tấm lưới bọc lấy mình động đậy. Không phải con người. Là Cú Xù. Nghe tiếng Vẹt Xanh gọi Khướu Đẹp kêu cứu, Cú Xù đã bay đi nhờ thêm các loài chim muông trong khu rừng đến giúp.

Lúc tấm lưới từ từ được kéo ra và Vẹt Xanh vùng thoát được, Vẹt lại một lần nữa òa khóc lên.

- Cậu sao thế? Cậu đau ở đâu à, Vẹt Xanh? - Cú Xù lo lắng hỏi bạn.

- Không! Tớ khóc vì nhận ra ai là bạn tốt của tớ rồi! - Vẹt Xanh trả lời.

Sáng nay, trong vườn xuất hiện một bông hoa lạ. Hồng Nhung nhón chân nhìn xuống “kẻ lạ mặt”. Nó cũng có sắc đỏ hết Hồng Nhung. Nhưng hình như... sắc đỏ từ nó rực rỡ hơn!

Phát hiện này khiến Hồng Nhung rất bức mình. Ai cũng ca ngợi Hồng Nhung đẹp nhất khu vườn. Bông hoa lạ đáng ghét này từ đâu ra chứ! Hồng Nhung nhất định không chịu thua.

- Các bạn xem kia! Nó không có cánh hoa! Kì cục quá đi thôi!

Đúng là bông hoa lạ không có cánh. Nó chỉ có một khối tròn xoe đỏ rực, nhú lên trên một thân hình lờm chờm gai.

Trông bông hoa chỉ ngộ ngộ một chút thôi. Nhưng vì Hồng Nhung đã bảo nó kì cục, nên tất cả đều thấy nó cũng thật... kì cục. Hồng Nhung là nữ chúa trong khu vườn mà. Mọi lời nói của Hồng Nhung đều luôn đúng.

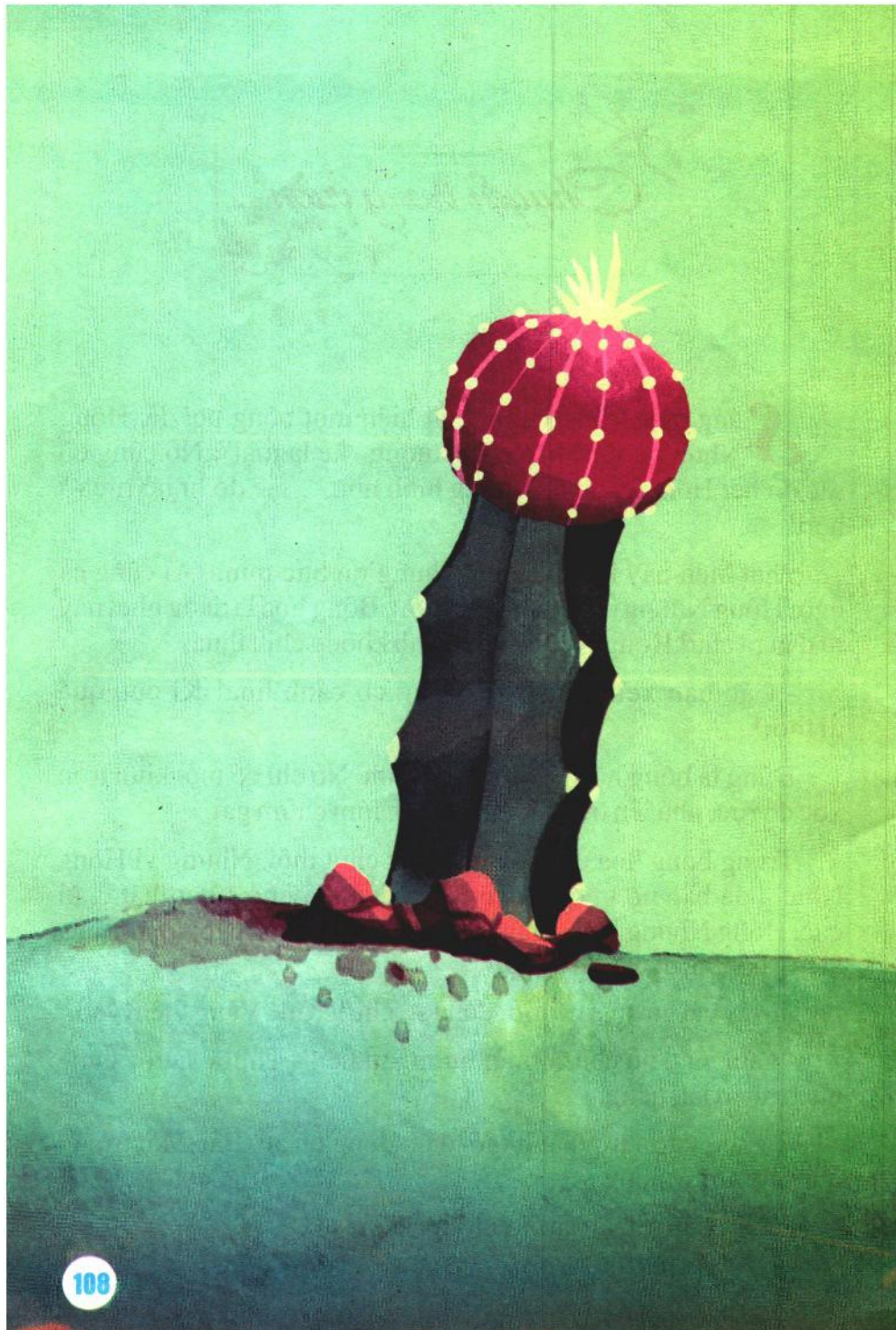
- Mấy cái gai của nó mới đáng sợ chứ! - Cúc Vàng thêm vào.

- Còn nữa, nó chả có mùi hương gì hết! - Thược Dược cũng nhao nhao lên tiếng.

Cả khu vườn trở thành một đám đông ồn ào. Bác Mặt trời đi qua ghé nhìn xuống.

- Các cháu sao lại chê trách bạn thế kia?

- Nó kì cục, làm xấu cả khu vườn, ông ạ! - Các loài hoa đồng thanh.

- Thế các cháu cho ta hỏi nhé! Có ai biết bạn hoa ấy tên gì không?

Các loài hoa nhìn nhau lắc đầu.

- Đấy nhé! Chưa biết bạn tên gì, là ai, mà các cháu đã hùa nhau bêu xấu bạn rồi.

- Nhưng nó xấu thật đấy, ông ạ! Ông xem hoa mà chẳng có cánh, có nhụy. Cũng chẳng có hương thơm. Thật vô dụng! - Hồng Nhung bật kêu lên.

- Cháu bị sự ganh tị làm cho mình xấu xí mất rồi, Hồng Nhung ạ. Ta sẽ cho các cháu xem nhé!

Ông Mặt trời nói rồi cho nắng vụt to lên. Nắng thiêu bùng bùng. Các loài hoa nóng quá, rũ cánh cùng kêu vẳng.

- Ôi. Ôi. Nóng quá! Chúng cháu chết cháy hết mất, ông Mặt Trời ơi!

Nhưng lạ quá đi mất. Giữa nắng dữ, bông hoa lạ nhỏ bé vẫn an nhiên nở, màu hoa đỏ lại càng thêm thắm đỏ, chói ngời. Ông Mặt Trời ngừng nắng, mỉm cười:

- Các cháu thấy đấy. Không nên vội xét đoán người khác chỉ bằng vẻ bề ngoài. Ta cho các cháu biết nhé, đây là bạn Xương Rồng. Loài hoa của sa mạc. Các cháu có ai mạnh mẽ bằng bạn ấy không?

Các loài hoa cùng ồ lên. Rồi ngượng ngùng, bối rối cả bọn đều quay sang xin lỗi Xương Rồng. Xương Rồng nhoen cười, bình thản nảy thêm một cụm hoa đỏ giữa lao xao của đám đông.

Xứ sở Trái Cây đang có một lễ hội. Muôn loài quả đều đua nhau tập trung về Khu Rừng Vui Nhộn. Các loài trái cây ai cũng khoác bộ áo đẹp nhất. Ai cũng đi cùng gia đình, bạn bè. Lễ hội chẳng mấy chốc trở nên đông đảo, chen chúc.

Nho Xanh và Táo Đỏ len giữa đám đông đến mua mứt mồi. Nho Xanh rất thích xem võ sĩ Chuối thi tài đấu vật. Nhưng dòng người xếp hàng đợi mua vé vào xem đông quá.

Thoáng thấy chị Mít vừa bế con lên, chừa ra một chỗ trống ở đầu hàng, Nho Xanh bèn chạy lại, định chen lên trước. Táo Đỏ nhanh tay giữ chặt áo bạn.

- Làm thế không được đâu Nho Xanh. Cậu phải theo đúng trật tự chứ.

- Nhưng như thế lâu quá đi mất. Tớ không chịu nổi đâu. Tớ sẽ chết vì sốt ruột mất thôi.

- Chả ai chết vì sốt ruột cả! Cậu xem, ai cũng giành phần trước như cậu thì ồn ào, nhốn nháo như bên kia mất rồi.

Nho Xanh nhìn theo chỉ tay của Táo Đỏ. Đúng là đối diện hai người bạn đang có một đám đông lộn xộn, chen lấn. Ra là họ đang giành nhau được vào chơi trò khiêu vũ cùng máy xay.

- Xem kìa, Táo ơi! Có một em bé!

Bỗng Nho Xanh bật kêu to. Lọt ra ngoài đám đông, Một em bé Xoài đang đứng trơ trọi và òa khóc.

- Cẩn thận đấy! - Táo Đỏ hét to lên. Vì một cô Bí Đỏ to lớn vừa lui người, loạng choạng. Cái bụng tròn hích vào em bé té lăn xuống đất.

Nho Xanh và Táo Đỏ vội chạy ào tới. Không có Nho và Táo kịp thời kéo ra, em bé Xoài đã bị cô Bí Đỏ khổng lồ đè bẹp dí.

Sợ hãi, em bé Xoài càng khóc to hơn. Chiếc áo vàng xinh xắn của em ướt lem nhem nước và đất cát, nhìn đến tội nghiệp. Nho, Táo và cả cô Bí Đỏ đều ra sức đỡ dành mà em vẫn không thôi khóc. Đúng lúc ấy, từ trong đám đông một chị Xoài Vàng hốt hải, dáo dác chạy ra.

- Ôi! Con của mẹ! - Chị Xoài Vàng ôm chầm lấy bé Xoài, rồi cũng bật khóc.

- Mẹ cứ tưởng lạc mất con rồi!

Táo Đỏ kể lại cho chị Xoài Vàng nghe toàn bộ câu chuyện. Chị cảm ơn và xin lỗi mọi người rồi rít. Thì ra, vì muốn giành tham gia vào chơi trước tiên, chị đã cố chen lấn vào đám đông và để em Xoài bị tuột khỏi tay mẹ, lọt ra ngoài. Suýt nữa khiến em gặp tai nạn.

Nho Xanh nghe câu chuyện của chị mà không nói tiếng nào. Lặng lẽ, cậu chỉ kéo Táo Đỏ sang quầy vé của các võ sĩ chuối, đứng xếp vào cuối hàng.

Thỏ Bông và Mèo Xù là đôi bạn rất thân. Sáng nào, Thỏ cũng sang nhà rủ Mèo Xù đi học. Trường học ở ngay chỗ cây me lớn. Từ nhà Mèo Xù phóng vài ba phút đã đến nơi.

Cũng vì biết nhà mình gần trường nên Mèo Xù thông thả lắm. Buổi sáng, lúc Thỏ Bông đến gõ cửa còm cộp, Mèo Xù còn quần kín trong chiếc mền bông, mơ màng về những đĩa cá rán béo ngậy.

- Dậy nào, Mèo Xù ơi! Trễ học bây giờ!

Đáp lại lời Thỏ Bông gọi, Mèo Xù chỉ khẽ thò cái đuôi ra khỏi mền, biểng nhác ve vầy:

- Vội gì. Trường gần nhà mà. Cho mình nằm thêm tí!

- Nhưng Nai, Sóc, Hươu các bạn ấy vừa đi ngang qua rồi kìa!
- Thỏ lo lắng nhìn ra cửa sổ.

- Không vội! Không vội! - Mèo vẫn tiếp tục đóng đưa cái đuôi.

- Nhưng đồng hồ sắp báo giờ vào lớp rồi kìa! - Thỏ Bông sốt ruột ngược lên bác đồng hồ quả lắc trên tường.

Mặc kệ bạn, Mèo Xù chậm rãi thò ra khỏi mền với đôi mắt vẫn nhắm.

- Không lo! Không lo! Trễ học mình chịu cho.

Rồi, kệ bác đồng hồ tích tắc, tích tắc nhắc nhở. Kệ Thỏ Bông nôn nóng thúc giục. Mèo Xù cứ nhờn nhờ. Vừa rửa mặt, Mèo Xù vừa tự ngắm mình trong gương.

- Chào bạn. Sáng nay nhìn bạn bảnh trai ghê.

Vừa thay quần áo, Mèo Xù vừa chăm chú ngó ti vi.

- Nhanh lên Mèo Xù ơi! Đường vắng hoe rồi - Từ bên ngoài cánh cửa, tiếng Thỏ Bông vang lên.

Thì ra là sốt ruột quá, Thỏ đã chạy ra trước nhà nhìn về phía ngôi trường.

- Chẳng việc gì phải vội! Mình đã nói rồi. Chúng ta phốc vài ba cái đã đến nơi!

Mèo Xù khụt mũi, vẻ coi thường. Vươn vai hai ba cái, Mèo vừa định chạy đến trường bỗng sực nhớ ra, la toáng:

- Ấy chết. Cặp sách của mình đâu nhỉ?

- Nhìn này, Mèo! Bạn còn chưa mang cả giày! - Thỏ Bông cũng hoảng hốt chỉ vào chân bạn.

- Giày mình đâu rồi? Giày mình đâu?

Giờ đến lượt Mèo Xù quỳnh quáng chạy khắp nhà. Nhờ có Thỏ kiểm giúp, Mèo Xù cuối cùng cũng đến trường với đầy đủ cặp sách và giày dép. Nhưng than ôi, cổng trường đã đóng. Giờ học đã bắt đầu tự lúc nào rồi.

Bác Gấu bảo vệ nhìn hai cậu học trò đi trễ, trách móc:

- Lẽ ra các cháu phải nhanh nhẹn hơn!

Mèo Xù lí nhí xin lỗi bác Gấu. Quay sang nhìn thấy Thỏ Bông mặt mũi ỉu xìu bên cạnh, Mèo Xù cũng muốn xin lỗi bạn. Từ nay chắc Mèo Xù chưa hẳn tật đùng đĩnh, chủ quan.

Nhà Kiến đang sống vui vẻ. Bỗng một ngày nó có một hạt com vừa to, vừa thơm rơi ngay trước tổ.

- Hạt com là của tớ! - Kiến Cánh nhanh chân chạy ra trước, ôm lấy hạt com.

- Tớ là người nhìn thấy trước. Hạt com của tớ mà! - Kiến vàng cũng đu lấy hạt com, la lớn.

- Không. Đây là hạt com của ta! - Anh Kiến Càng hùng hổ, lấy thân hình to khỏe lấn các bạn vắng ra, quyết không bằng được hạt com.

Thế là cãi nhau ỏm tỏi. Ai cũng đòi giành hạt com về mình, chả ai chịu nhường ai. Cãi nhau mãi không ăn thua, cuối cùng chúng quyết định kéo nhau đi gặp nhà thông thái Kiến Đen nhờ phân xử.

Nhà thông thái Kiến Đen ở tít trên một cành cây cao. Cả bọn phải vừa leo, vừa khiêng theo hạt com thật vất vả. Nhưng có hề gì. Nhất định phải nhờ nhà thông thái phân xử giúp ai sẽ là chủ nhân của hạt com.

- Làm thế nào các cháu lên được tận đây cùng hạt com? - Nhà thông thái Kiến Đen sau khi nghe câu chuyện, ôn tồn hỏi.

- Chúng cháu cản đuôi nhau để giúp nhau leo và chúng cháu cùng khiêng hạt com. - Cả bầy kiến cùng trả lời.

- Các cháu đã cùng đoàn kết để vượt qua khó khăn. Tại sao

lại không cùng nhau chia sẻ may mắn? Hãy chia hạt cơm ra để mỗi bạn đều có phần. Vậy sẽ rất công bằng.

Được nhà thông thái thuyết phục, nhà Kiến cuối cùng cũng thống nhất sẽ cùng nhau chia sẻ hạt cơm.

Nhưng...

- Tớ lấy phần này! - Kiến Cánh nhanh nhẩu cắt lấy phần trước nhất.

- Đó là phần cơm ngon nhất! - Kiến vàng giẫy nảy lên phần đôi.

- Đó còn là phần cơm nhiều nhất! - Kiến Càng cũng hươ hươ hai cái càng to khỏe đẩy tức tối.

Cả nhà kiến lại lao vào cãi nhau, ồn ào văng cả nhà Kiến Đen. Một con chim Sẻ đang ngủ gục đó nghe tiếng cãi nhau, bừng tỉnh giấc. Nhà Kiến mãi cãi cọ không trông thấy Chim Sẻ. Chỉ nghe vèo một tiếng. Cả bọn giật mình nhìn lại thì đã thấy Sẻ mổ lấy hạt cơm còn chưa kịp chia tiếp đã vụt đi mất.

- Chính sự tham lam đã làm hại các cháu! - Nhà thông thái Kiến Đen kết luận.

Nhà Kiến lùi thui quay về. Chúng ngượng ngùng đến nỗi chẳng dám cắn đuôi nhau.

Ở lớp học Cây Me hôm nay, cô giáo phê bình Chuột Nhóc vì tật nói leo. Bị các bạn trêu chọc, Chuột Nhóc ức lắm về nhà méc mẹ.

- Cô giáo và mấy bạn kì lắm mẹ! Tự nhiên mọi người kêu con “Dưa Leo”. Con là Chuột mà. Có phải Dưa Leo đâu!

Mẹ xoa đầu con, mỉm cười:

- Không phải “Dưa Leo”. Mẹ nghĩ chắc mọi người muốn trêu con hay nói leo.

Nói leo ư? Chuột Nhóc chau mày, suy nghĩ. Nhưng nói leo là gì nhỉ? Chuột rút rút cái tai nhỏ, nghĩ mãi mà cũng chẳng có câu trả lời. May mà có mẹ Chuột. Thật từ tốn, mẹ hỏi Chuột Nhóc:

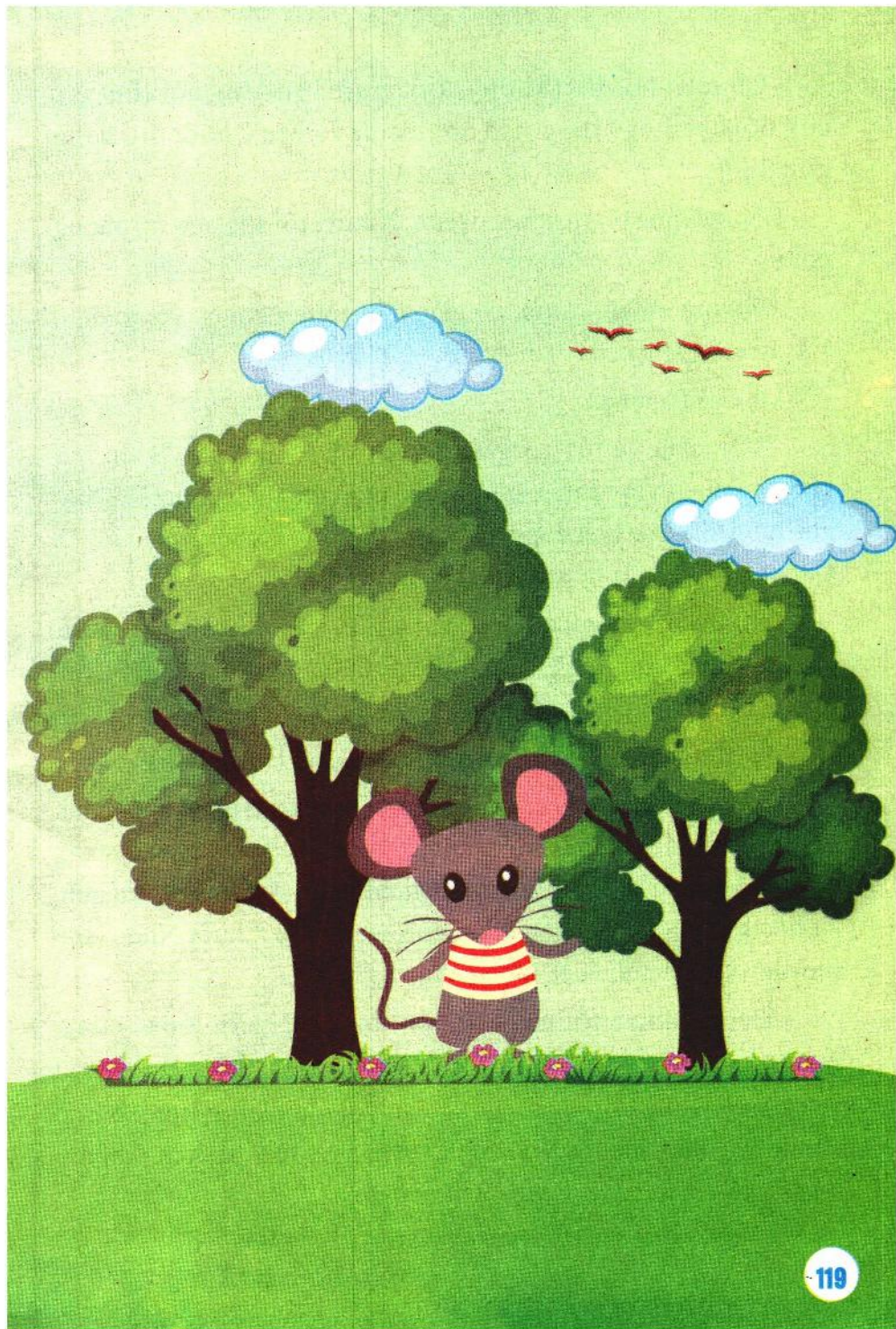
- Hôm qua nhà mình có chú Chuột Xám bạn ba đến chơi, đúng không?

- Dạ, đúng.

- Rồi lúc chú và ba nói chuyện, con cũng chạy lại nghe và nói chen vào, đúng không?

Câu hỏi này thì Chuột Nhóc hơi lúng túng. Hôm qua cũng vì chuyện này mà ba rầy Chuột không lịch sự cả buổi. Nhưng như vậy có gì là sai chứ. Chuột Nhóc quý chú Chuột Xám nhất trên đời. Ba và chú lại nói chuyện vui quá chừng. Chuột Nhóc chỉ muốn tham gia chút xíu thôi mà.

- Chuột Nhóc biết không, khi người lớn đang nói chuyện, con nói chen vào thì gọi là nói leo đây - Mẹ Chuột dịu dàng giải thích.

Chuột Nhóc im ru nghe mẹ nói. Nhưng rồi sức nhớ ra, phụng phịu:

- Nhưng mẹ ơi, ở lớp, cô giáo đâu có nói chuyện với ai đâu. Vậy mà cô cũng kêu con nói leo!

Mẹ Chuột gật gù:

- Vậy chắc là lúc cô giáo đang giảng bài, con ý kiến mà không chịu gờ tay rồi - Chuột Nhóc nhìn mẹ thán phục. Mẹ hay ghê luôn. Sao mẹ biết đúng ý Chuột Nhóc nhỉ? Không phải mẹ là Chuột Cô Tiên có phép thuật đấy chứ?

- Nhưng câu cô giáo hỏi dễ lắm mẹ ạ. Vậy mà các bạn cứ trả lời sai. Thiệt bức mình! Con không muốn nói đâu. Nhưng cái miệng con cứ kêu lên.

Mẹ Chuột ôm Chuột Nhóc vào lòng, giọng nói thật âu yếm:

- Mẹ hiểu rồi. Ra là cái miệng hư. Cái miệng ưa nhanh nhẩu lên quên mất xem mình có làm phiền người khác không đây mà. Cái miệng vậy là không làm người lịch sự được rồi. Vì người lịch sự bao giờ cũng nói năng đúng chỗ đúng nơi. Chuột Nhóc của mẹ nhớ đừng hư như cái miệng nha.

- Đương nhiên rồi mẹ. Con lớn rồi mà. Người lớn ai cũng lịch sự hết!

Chuột Nhóc ưỡn ngực, đồng ý với mẹ nhưng trong bụng vẫn lo ghê lắm. Chuột Nhóc phải cố gắng hơn mới được không thì xấu hổ với mẹ lắm vì cậu đã hứa rồi mà.

Sẻ lười làm tổ trên cành cây sung. Một hôm, có cơn gió to thổi ngang hất cái tổ bay vèo xuống đất khiến Sẻ bị thương một bên cánh, không thể bay. Các loài chim trong rừng thương Sẻ quá, gọi nhau tập trung làm giúp Sẻ một chiếc tổ mới. Cô Họa Mi còn mang sang cho Sẻ chiếc giường rom êm ái mà cô yêu thích nhất để Sẻ nằm không đau cánh.

Với sự chăm sóc, giúp đỡ của muôn loài chim trong rừng, Sẻ dần dần khỏe lại. Chiếc cánh bị thương đã có thể đập để bay lên. Nhưng những ngày thoải mái trong tổ, được bạn bè chăm sóc đã đánh thức con lười biếng bấy lâu trong Sẻ. “Tại sao mình không tiếp tục giả bệnh nhỉ? Ngày ngày vẫn có thức ăn, nước uống mà chả phải vất vả đi kiếm ăn!” - Sẻ nghĩ thầm.

Thế là, Sẻ tiếp tục ôm chiếc cánh đã khỏe lại lâu rồi, rên hừ hừ mỗi khi có ai ghé đến.

- Ôi! Tôi đau quá! Chiếc cánh này sao không chịu lành, làm tôi khổ quá!

Ái ngại cho hoàn cảnh của Sẻ, các loài chim càng ra sức giúp đỡ. Trong chiếc tổ mới của Sẻ chẳng khi nào thiếu thức ăn, nước uống.

Mùa đông đã đến với khu rừng, kéo theo rét mướt. Các loài chim phải vất vả lắm mới kiếm được thức ăn. Nhưng nghĩ đến người bạn ốm yếu tội nghiệp, chúng luôn dành lại một phần mang về cho Sẻ.

Rồi cũng đến đợt gió đông khủng khiếp nhất. Vài ba chiếc tổ kém chắc chắn trong rừng cũng bị gió xô quật, hất văng xuống đất. Trong số đó, có cả tổ của cô Họa Mi.

Các loài chim lại gọi nhau giúp bạn.

- Anh Sẻ đã khỏe hơn chưa? Chúng ta qua giúp cô Họa Mi xây lại tổ! - Cam Cam nhỏ bé gọi Sẻ.

- Ôi. Cậu đi đi! Anh cũng muốn đi lắm. Nhưng cánh anh đã bay được đâu! - Sẻ từ trong tổ vọng ra, giọng vờ thảm thiết.

Trong lúc mọi người tất bật giúp cô Họa Mi, Sẻ nằm duỗi cánh thông thả trong tổ, khoan khoái ngủ khi. Đang giữa giấc mơ màng, bỗng Sẻ cảm giác tổ mình lắc rung dữ dội. Một cơn gió lớn lại thành linh thổi tới, xô luôn cái tổ mới của Sẻ xuống đất. May mắn cho Sẻ, lần này Sẻ kịp thời bay vút ra, thoát khỏi cái tổ rơi.

- Ôi! Cánh của cậu khỏe rồi à? - Sau cơn hoảng hốt, các loài chim ngạc nhiên.

- Ra là cháu không muốn bay, chứ không phải không thể bay! - bác Chào Mào nhìn Sẻ trách móc.

Sẻ Lười thì chả dám nhìn ai cả. Nó cứ cúi đầu, ngó cái tổ lăn lóc dưới đất.

Cá Hồng sống ở vương quốc Đáy Biển. Nơi có những rặng san hô cứ như những dãy đèn lấp lánh. Rồi những thảm cỏ xanh mượt ẩn chứa biết bao câu chuyện diệu kì.

Nhưng Cá Hồng lại không thấy vậy. Ở Đáy Biển, Cá Hồng nhìn đâu cũng thật khó chịu.

- Sao bọn San Hô lại xấu xí lòe loẹt thế nhỉ?

- Bọn Tảo Biển kia nữa! Chúng cứ xanh lè, thiết dễ ghét!

Suốt ngày, Cá Hồng cáu kỉnh, chả muốn chơi với ai. Trong lúc các bạn cá tung tăng vui đùa, Cá Hồng chỉ bực dọc ngồi nhìn.

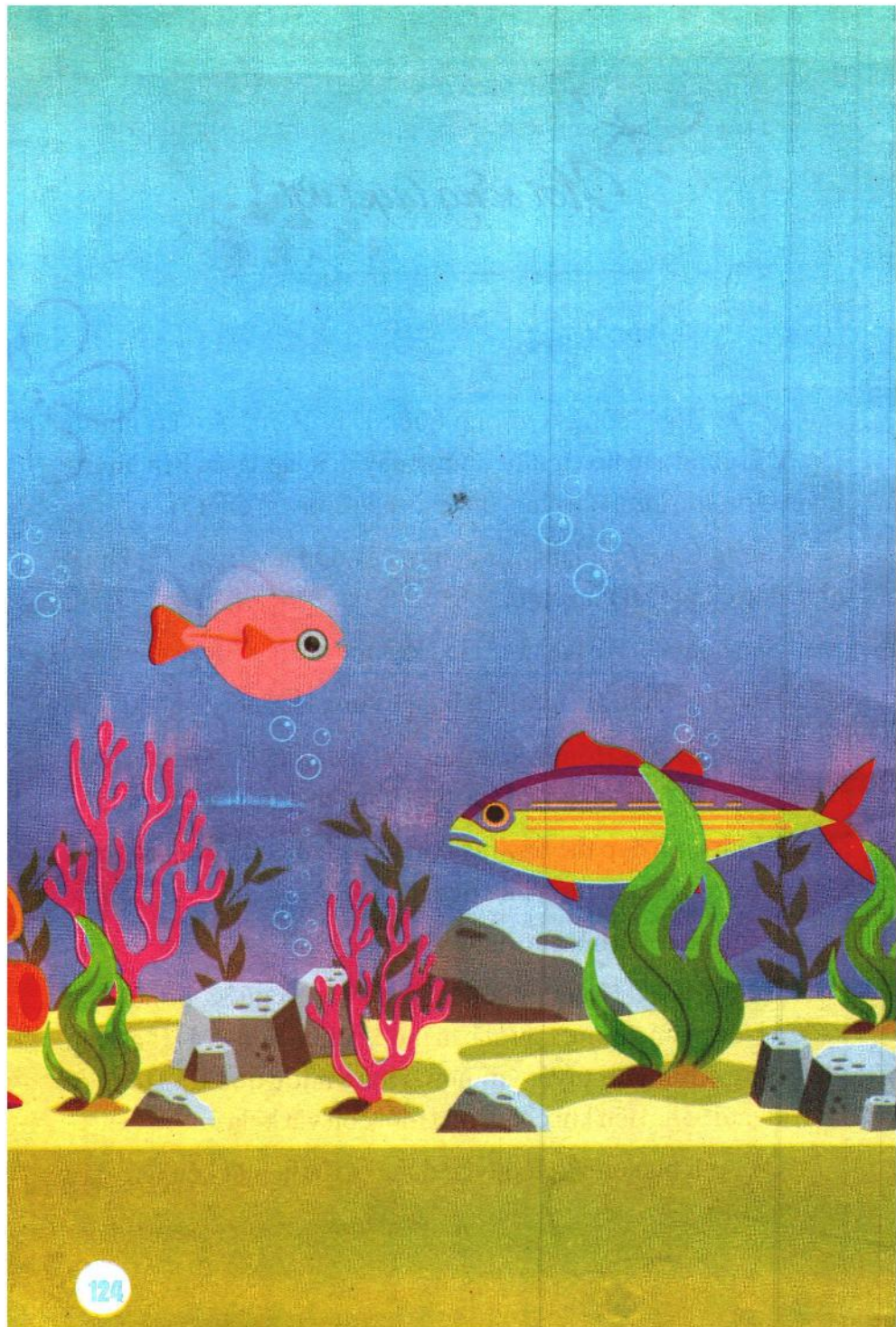
- Mình xinh đẹp thế này mà bọn ngốc nghếch ấy chả ai thấy. Cũng chẳng ai khen mình một tiếng. Thật bực mình!

- Mình phải đi khỏi chỗ đáng ghét này thôi.

Một ngày, Cá Hồng quyết định rời vương quốc, bơi đi thật xa. Cá Hồng cần những người bạn thông minh hơn. Cá Hồng cần phải sống ở một nơi tuyệt vời hơn. Dòng nước đưa Cá Hồng đi mãi, đi mãi. Cho đến khi chạm mặt một con vật kì lạ.

- Ôi. Anh bạn nhỏ thật duyên dáng! - Kê lạp kêu lên, đầy ngưỡng mộ.

Cá Hồng vui sướng lắm. Chả ai ở vương quốc Đáy Biển tặng cho Cá Hồng những lời như thế. Ngừng lại, Cá Hồng bơi về phía kẻ lạ mặt.

- Ôi chào. Cậu còn xinh đẹp nữa chứ! - Kẻ lạ mặt tiếp tục sự tán phục.

- Bạn là ai đấy? Bọn mình kết bạn được không?

Cá Hồng liền đề nghị. Vì xem ra đây nhất định là một người bạn thông minh rồi. Kẻ lạ mặt chớp mắt đầy thích thú:

- Được. Được chứ. Nhưng tôi vừa bị đau không bơi được. Bạn tới gần tôi chút đi nào - Giọng bạn mới của Cá Hồng đầy tha thiết.

Cá Hồng nghe theo không chút nghi ngờ.

- Bạn có biết nơi nào sống tuyệt vời nhất không? - Vừa ngắm nghía người bạn mới, Cá Hồng vừa hỏi thăm.

- Biết chứ! Là trong bụng ta chứ đâu!

Tên bạn mới của Cá Hồng thỉnh thoảng há toác miệng. Ra đó là một con Cá Nhám già xảo quyệt. Hớp một hơi dài, Cá Nhám toan nuốt ực Cá Hồng vào trong bụng nhưng Cá Hồng phát hiện ra kẻ săn hồ ở gần đấy. Lập tức Cá Hồng chui tọt vào, thoát hiểm trong gang tấc.

- Thế mà cũng hụt mất món trắng miệng! - Cá Nhám làu bàu một lúc bên ngoài rồi bỏ đi mất.

Vừa sợ vừa hối hận, Cá Hồng thoăn thoắt bơi về lại vương quốc Đáy Biển. Cá Hồng nghĩ về những rặng san hô bình yên. Về những người bạn chả bao giờ ngại khen, nhưng thật sự là những người bạn chân thành và tốt bụng.

MỤC LỤC

Lời nói đầu.....	3
Chiếc kẹp tóc.....	4
Quà sinh nhật.....	6
Đẹp hơn cả tàn nhang.....	8
Trở thành một người như thế.....	11
Lời hứa.....	12
Món quà đặc biệt.....	14
Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than.....	16
Cái răng đụng đưa.....	18
Chuyện nhà Rùa.....	20
Ai mới phải vo gạo.....	22
Kết bạn.....	24
Chậm và nhanh.....	26
Khung cửa lấp lánh.....	29
Bạn thân.....	31
Món quà.....	34
Người bạn thực sự.....	36
Chấp cánh ước mơ.....	37
Trăng vui.....	39
Tha thứ.....	42
Lời nói và những vết đinh.....	44
Bác sĩ mát-xa tí hon.....	46
Giúp mẹ.....	48
Kho tàng trong túi giấy.....	50
Nong và nia.....	52
Không ghét.....	55
Mun và bé còi.....	56

Dòng chữ trên tường	60
Những chậu hoa vờ	62
Vết sẹo	64
Huấn luyện viên tài ba	66
Quà tặng mẹ	69
Bà ngoại không đi xa	72
Một chuyến đi xa	75
Sức mạnh	76
Những bức vẽ trên cánh cửa gỗ	77
Mẹ ốm	79
Mẹ yêu con nhất	82
Làm việc tốt nên làm	84
Hãy tin vào phép màu	86
Cái giá của sự trung thực	87
Cây dù ranh mãnh	88
Một ngày đi chơi hồ	90
Mèn và Trũi	92
Bề ngoài không quan trọng	95
Chuyện về một cảnh nho	96
Chiếc áo của gián đất	98
Nhím bông nhanh nhẩu	100
Chuyện ở lớp Cây Me	103
Ai là người bạn tốt?	105
Chuyện trong vườn	107
Nho Xanh ở lễ hội Trái Cây	110
Mèo Xù đi học	113
Nhà Kiến và hạt cơm	116
Chuột Nhóc ưa nói leo	118
Tổ mới của Sẻ lười	121
Nơi sống tuyệt vời	123

Kho báu TRONG TÚI GIẤY

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

TRẦN CHÍ ĐẠT

Giám đốc - Tổng Biên tập

Biên tập: Nguyễn Thị Lê - Bùi Thị Nga
Trình bày sách: Hồng Hạnh
Sửa bản in: Gia Hân
Thiết kế bìa: Hồng Gấm

*(Trong quá trình biên soạn, tác giả có tham khảo,
sử dụng một số hình ảnh, tài liệu trên Internet và các sách tham khảo)*

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

Website: nxbthongtintruyenthong.vn; book365.vn; ebook365.vn

Trụ sở chính: Tầng 6, Tòa nhà Cục Tần số vô tuyến điện - 115 Trần Duy Hưng,

Q. Cầu Giấy, Hà Nội

Điện thoại biên tập: 024. 35772141 - Điện thoại phát hành: 024. 35772138

Fax: 024. 35579858 - E-mail: nxb.tttt@mic.gov.vn

In 5.000 bản, khổ 14.5 x 20.5 cm tại Công ty TNHH In Phong Phú

Địa chỉ: Xã Thăng Lợi - H. Thường Tín - Hà Nội

Số xác nhận đăng ký xuất bản 1794-2018/CXBIPH/4-77/TTTT

Số quyết định xuất bản 173/QĐ-NXB TTTT ngày 15/6/2018

In xong nộp lưu chiểu Quý II năm 2018.

ISBN: 978-604-80-3198-5 Mã số: KK 62 Hm 18